Nógrádi Gábor - Selmeczi György

MÉG MA!

/Zenés vígjáték/

S z e r e p l ő k :

Tamás - 26 éves tanár, energikus, célratörő

Judit - Tamás felesége, 25 éves könyvtáros

Bill - a barátjuk, gátlásos, 26 éves

Mária - 45-50 éves agresszív üzletasszony

Anya - 60-65 éves érzelmes, hirtelenharagú

Dénes - 32 éves mérnök, gyenge, megalkuvó, szarkasztikus

Ilona - 35-36 éves hajadon, gátlásos, tele viselkedészavarral

Kerekes - 50-55 éves határozott, amerikai üzletember

1. Nyitószám
2. Dal a gyerekekről
3. Dal a becsületről
4. Bikás Maca
5. Kvartett az igényekről
6. Duett a pénzről
7. Duett a vágyról
8. Álmok álma egy lakás
9. Anya és fiú
10. Dal az előítéletekről
11. Dal a csalásról
12. Dal a tágulásról
13. New York
14. New York reminiszcencia
15. Duett a bűnről
16. Dal a bosszúról
17. Dal a faluról
18. Dal a férfiasságról

I. felvonás

Stílbútorokkal eklektikusan berendezett szoba. Látszik, hogy minden darabot más-más garnitúrából kaptak a tulajdonosok. Ezekből igyekeztek valamiféle otthonosság látszatát keltő szalont, fogadótermet kialakítani. Az otthonosságot - intimitást - sugallná egy nagy ernyőjű hangulatlámpa, néhány kép és erotikus jellegű szobor, kerámia is. A színpad bal oldalán az előtérben kezdetleges iroda; íróasztal, írógép, papírok, telefon, számítógép. Oldalt a falon plakát. Két, majdnem érintkező kéz és felirat:

A Még ma mindent eligazít! Még ma megtalálhatja az igazit!

Az íróasztal felett felirat villog, mint lassú ütemre állított discólámpák. Felvillan a Még, elalszik, majd felvillan a ma, elalszik.

NYITÁNY

Judit bejön egy telefonkészülékkel. Miközben leteszi a komódra, észreveszi a közönség felé fordított szobrot, amely egy szeretkező párt ábrázol. (Rodin: The Kiss) A szobor sajátossága, hogy két részből áll: a két, egymáson fekvő alak elválasztható, ami a komédiához illő, hol finoman erotikus, hol obszcén játékokra, illetve a házaspár éppen aktuális viszonyának jelzésére ad lehetőséget.

Judit az asztalhoz lép, felemeli a szobrot, majd fordítva teszi le. A felső alak *picit* elmozdul. Judit visszahelyezi a poziciójába, de itt még nem lehet tudni, hogy rossz a konstrukció, és a színész hibázott, vagy valóban két darabból áll a műremek. Judit az asztal másik oldalára áll, így nézi a szobrot. Felemeli, megnézi közelről, alulról, vizsgálja, hogy ezek tényleg közösülnek-e, aztán megfordítva teszi le. Visszaindul a telefonhoz, amikor a szekrény középső, tükrös ajtaja kinyílik. Kiesik néhány ruha. Kiemel a szekrényből egy kosarat. A kosár tele van kellékkel pl. parókával az átöltözéshez. Bezárja az ajtót, próbálgatja a kellékeket, nézi magát a tükörben A tükör segítségével eljátszik néhány figurát. Ebből már sejteni lehet, mit rejt a MÉG MA! felirat.

JUDIT: (*A kis jól nevelt.),,* Mit képzel? Az első randin? Megőrült? Szó sem lehet róla!...” (*Kis szerencsétlen.)* Bocsánat! Nem találkoztunk már? Hogy hol? A nemibeteggondozóban, tudja…! Hova megy?... *(Kurva.)* Helló, fiúka! Tisztázzuk az elején: egy menet ötven rongy, egy éjszaka kétszáz! Mi…?! Hogy ingyen, mint házasok? Tudod mit!? (*Mutatja a középső ujját.)* ...(*Transzvesztita.)* Maga nagyon tetszik nekem, uram. Sportos, vagány, szellemes, gazdag! Nem is értem, miért fordult a Még ma! társkeresőhöz... Bárkit megkaphatna… Hogyan? Én is tetszem? Köszönöm. (*Kezet nyújt.)* Karcsi vagyok! (*Civilként hányinger kínozza.*) Na, még csak ez kell.

Kisiet.

A telefon csörög hosszan. Judit bejön. Áll. Vár. Csörgésnek vége.

Kikapcsolja az idegesítően villogó feliratot. A telefon ismét csörög. Judit nézi, de nem veszi fel. A telefon kitartóan cseng tovább. Kintről zaj hallatszik. Valamit vonszolnak. Judit felkapja a fejét.

Tamás: */hangja/* Vigyázz, Bill, baszd meg! Levered a festéket! A tulaj megöl! Vagy ugrik a letét.

Judit: */felkapja a telefont/* Halló!... Kit keres? Még ma? Nem! Téves! */Leteszi a kagylót és ellép az iróasztaltól./*

Tamás és Bill bevonszolnak egy pamlagot. Elengedik. Körül néznek.

Tamás: Na, mit szólsz?

Bill: Micsoda kégli! Erre a gatyátok is rámegy! Százötven rongy?

Judit: Kétszáz! Ide tegyétek!

(A jelzett helyre tolják a pamlagot.)

Tamás: Te csak ne félts minket! Ha beindul az üzlet, ilyen lakásunk lesz! De saját!

Judit: A Markóban!

Bill: Isten ments!

Tamás: Telefonáltak már?

Judit: Még nem...

Tamás: Még nem?

/Leteszi a pamlagot./

/*Betétdal*/ <u>Nº 1. NYITÓSZÁM</u>

Judit: Még nem, még nem, még nem!

Tamás: Még nem, még nem, még nem!

Bill: Még nem, még nem, még nem!

Együtt: Még nem, még nem, még nem!

Tamás: Az első bármikor jöhet!

Bill: Mosolyra nyisd a képedet!

Judit: Törölgesd át a képeket!

Tamás: A fejem mindjárt szétreped!

Bill: Ki hozta ezt a zsák cipőt?

Judit: Ki dugta el a terítőt?

Tamás: Csak semmi cirkusz, izgalom!
Nyugi, nyugi!

Bill: Nyugi, nyugi!

Együtt: Sima buli!

Judit: Az első bármikor jöhet!

Tamás: Tegyük már fel a képeket!

Bill: Miért nincs itt egy zongora?

Judit: Ki lesz a Még ma szponzora?

Tamás: Talán kérd meg a BM-et,
Hogy pénzelje a cégemet
Bill: Csak semmi cirkusz, izgalom,
Nyugi, nyugi!
Judit: Nyugi, nyugi!
Együtt: Sima buli!
Tamás: Az biztos, az biztos
a helyzet kissé kínos,
remeghetsz, de kockáztatni kell!
Judit: Az biztos, az biztos
az ötlet kissé piszkos!
Bill: S hogy mit mond ez a példa:
Együtt: Meglátod, még ma!
Bill: Az első bármikor jöhet!
Tamás: És hozhatja a pénzemet.
Judit: A pénzéért, nézd, hogy remeg!
Tamás: Ki más, az vessen rám követ!
Bill: A vázát inkább vidd oda!
Judit: Nyugodt percem nem lesz soha!
Együtt: Csak semmi cirkusz, izgalom!
Nyugi, nyugi,
nyugi, nyugi,
sima buli!
Judit: Az biztos, az biztos,
szép az ezer forintos.
Tamás: De még szebb a százszor tízezer!
Együtt: Az biztos, az biztos,
az üzlet kissé piszkos,
S hogy mit mond ez a példa,
Meglátod, még ma!

/Tánc/

/Juditot a tánc végén magához húzza Tamás, de a nő ellöki és kisiet. A két férfi húzogatja a tükrös szekrényt. Tamás színes körtére cseréli ki az egyik égőt, stb./

Tamás: Most mi van? Nézd meg! Húzogatja a száját. Én bérelek egy lakást. Vigyük odébb! Én kölcsönkérem a bútorokat. Én berendezem. Ő meg húzogatja a száját. Őrület! Hát nincs igazam?

Bill: (*Szólna, de Tamás letorkolja.)* Hát…

Tamás: Más asszony boldog lenne. Itt jó lesz! Te aztán igazán tudod, miben élünk! Ebből nem lehet másképp kimászni! Lakást, pénzt, boldogságot akarsz? Tessék! Szerezd meg! Nem így van?

BILL: Hát…

TAMÁS: Én megszerzem. Ő húzogatja a száját. Nem is kell csinálnia semmit! Felemeli a telefont. "Halló! Jónapot kívánok! Itt a Még ma! társkereső szolgálat!"…Milyet keres? Tökéletes! Éppen van egy ilyen ügyfelünk…!

Bill: Tamás! Ez meredek!

Tamás: Mi meredek benne édesapám? */Felkapcsolja a színes égőt. Vörös./* Feladtunk hirdetéseket, mint a többi társkereső, nem?

Bill: Aha...

Tamás: Béreltünk egy kellemes találkahelyet az ügyfeleknek...

Bill: Aha...

Tamás: Számítógépünk összepárosítja a megfelelő partnereket...

Bill: Aha...

TAMÁS: Ha férfit keresnek, én megyek, ha nőt keresnek, ő megy…

BILL: Aha!!!

Tamás: ... és ugye az életben is előfordul, hogy a partnertek nem tetszenek egymásnak… Itt vége, fuss el egyedül!

Bill: Aha...

Tamás: Aha, aha, aha! Ennyi?

Bill: Judit erre a szerepre nem alkalmas...

Tamás: Na, ne beszélj! Aztán miért nem? Ragyogó színészi képességei vannak. Nem emlékszel, a gimiban ő volt Júlia. "Ó Rómeó, mért vagy te Rómeó?..." A premier után úgy belezúgtál, de úgy...!

Bill: Én? Talán te!

Tamás: Mi? Én? Hát ki írta neki, hogy "Megsimogatnálak kicsi rózsa, de tüskéidtől félek... Tüzes öledben lennék Dózsa, és nem kéne az élet!"

/Judit bejön, úgy tesz, mintha nem hallaná a dialógus végét. Bill kényszeredetten vigyorog./

Judit: Gondoltam, iszol egy kávét.

Bill: Az jó lesz.

Tamás: "S amikor a hajnal meghasad..."

Judit: Három cukorral?

Bill: Hárommal.

Tamás: "Titkokat rejt majd a hasad!" (*Röhög.)*

Judit: Tejet kérsz bele?

Bill: Kérnék.

Tamás: No, jó, szóval nem telefonáltak? Annyi baj legyen! Még csak most vették kezükbe az újságot!

/Felkap egy napilapot./

Magányos nők és férfiak ezrei olvasgatják... "Még ma! Társkereső szolgálat. Egy napig se éljen egyedül tovább! Társat keres? Hívjon minket! Még ma megtaláljuk az ön ideális partnerét!" És már nyúlnak a telefon után, tárcsáznak, megbizsergeti őket a remény és a vágy, hogy még ma este, még ma éjszaka...!

Judit: Bill! Elég erős a kávé?

Bill: Tessék? Ígen.

Tamás: Látom, nekem nem jutott. Semmi baj. Már megszoktam, hogy mindent magamnak kell megcsinálni!

/Kimegy. Bill és Judit a pamlagon ülnek. Judit keze remeg, csörög a csésze./

Bill: Jól vagy?

Judit: Jó kérdés. Öt pont

Bill: Mért nem mondod meg neki, hogy te nem akarod?

Judit: Mert akarom. /*Feláll, a szekrényből kivesz egy ágytakarót*./ Mert igaza van. Három éve albérletben, minden fillért kétszer átszámolva, mindenről lemondva, mindig csak álmodozva egy saját lakásról egy jobb ruháról, egy külföldi nyaralásról.

Bill: Te tényleg hiszel abban, hogy ez a Még ma...?

Judit: Hiszek, nem hiszek, ez látszik az egyetlen esélynek, ami máról holnapra kiránthat minket a... Abból! Egyébként is! Nem jött meg.

Bill: Kicsoda?

Judit: Nem kicsoda, hanem micsoda.

Bill: */örül/* Hát ez nagyszerű! /*letörten/* Te jó Isten! Tamás tudja?

Judit: Nem akarom ezzel is idegesíteni ebben a tébolyban.

Bill: De ha jön a bébi, akkor egyáltalán nem lenne szabad belemászni ebbe a csala, csala, csapdába. Ha lebuktok, Judy…! Márpedig… Nagy az esély…

Judit: Az a baj, hogy csak most kezdek igazán félni. Nézd a kezem. Eddig Tamás sodort magával. Úgy tud mesélni a holnapról, mintha már ma lenne.

Bill: Mért nem ment ez politikusnak?

Judit: Ha beszél, már látom magam előtt a lakásunkat! Naponta ötször berendezem, a gyerekeket öltöztetem...

/*Zene indul*/

/*Tamás bejön egy padlóvázával*/

Tamás: …vetkőztetem, fürdetgetem.

Bill: Milyen gyerekeket?

Judit: (*Billre kacsintva.)* Károlyt, Marcit, Esztert…

Tamás: …és Yvettet?

Bill: Négy gyereket? Ti?

Judit: Miért ne?

Tamás: Ha nincsenek, lehetnek négyen is.

/*Betétdal*/ Nº 2. DAL A GYEREKEKRŐL

Judit: Drága kincsünk a gyermek,
Bill: Ha nem születik meg.
Tamás: A jó szülők nem vernek
Bill: Ha gyermektelenek
Judit: Az én gyermekem mind jó,
szép, okos és vidám!
Tamás: Ezzel a négy gyerekkel
boldogság élni ám!
Bill: Ó, csodálatos tervek,
a szívem csupa dal!
Mért nem ma vagyok gyermek,
kit mindenki akar.
Tamás: A nagy család az álmom
zsibong a sok kölyök.
Bill: Az álom nem kér enni
és éjjel nem köhög.
Tamás: Apuka megjön este,
a jövőről mesél...
Bill: Olyankor mindig boldog,
keze bilibe ér

/Tánc/

Együtt: Ó, csodálatos tervek,
a szívem csupa dal!
Mért nem ma vagyok gyermek,
kit mindenki akar?
Tamás és Judit: Mindenki terád vágyik,
te szőke szép gyerek.
Bill: S míg eljutnak az ágyig,
jól elfelejtenek...
Tamás és Judit: Tán elfelejtenek...

/Körtánc/

/A telefoncsörgés belehasít a játékba. Megjelenik az anya a telefonkagylóval és egy újsággal a kezében. Idegesen kifelé les. A szereplők egy pillanatig dermedten állnak./

Tamás: Judit! Vedd fel! Ahogy megbeszéltük. Köszönés, bemutatkozás, önbizalom.

Judit: Nem! Nem! Vedd csak fel te!

Tamás: */A telefonhoz sétál. Billhez/* Na, mit szólsz hozzá? De, sebaj, Ha szükséges, a kedved ellenére is boldoggá teszlek kedvesem.

Judit: Na, **AZT** ismerem!

Tamás: /*Felveszi a telefont*/ Halló! Jó napot kívánok! Itt a Még ma társkereső szolgálat...

Anya: Halló! Olvasom a hirdetésüket a... */nézi az újságot*/

Tamás: */Letakarja a telefonkagylót/* Egy asszony! Negyven és nyolcvan között!

Anya: Mi a címe? ...A Szexpressben.

Tamás: */Kissé elváltozott hangon/* Akkor olvashatta, hogy még ma megtalálhatja a megfelelő férfit!

Judit: */Gúnnyal/* Férfit?

Anya: Nőt!

Tamás: (*Hökken. Normál hangján.)* Nőt?!

Anya: Nőt! A fiamnak lesz.

Tamás: Ó! Az más! */Juditra néz/* Ha a fiának lesz, ugye…! (*Kihangosítja a telefont.)*

Judit: (*Megszólalni sem tud. Idegességében a megfelelő markolással felragadja a szeretkező párt, hogy átvigye a pamlag előtti kis asztalra. De a hangra megáll.)*

Anya: Egy rendes tisztességes lányt keresek a fiamnak. Persze feleségnek!

Tamás: Mindent megteszünk kezit csókolom! Meglesz! Még ma! Rendes! Tisztességes! És *lány*! Garantáltan!

Bill: */Juditra néz döbbenten*.) Ez igaz?

Judit: (*Bill kezébe nyomja a szobrot.)* Hülye!

Anya: De a fiam nem tudhatja meg , hogy én szervezkedem... Dénes nem szereti… Kicsit gátlásos…

Tamás: Asszonyom, a mi jelszavunk: diszkréció. Diszkréció, tisztesség, bizalom, gyorsaság!

JUDIT Hogy nem szakad le a plafon!

ANYA: Nagyszerű! Nagyszerű!...

Judit: Lehet, hogy ez nekem is így hazudik három éve?

Bill: Mért hazudna? Neked nincs pénzed!

TAMÁS Tökéletes partner az igények szerint. tessék sorolni!

Anya: */Tamás ismétli a jelzőket, mintha írná./* Igények? Az nekem már régen nincs. Legyen talán **feketehajú**. Tudja, olyan **kontyos**… **Kis orr, kis száj, kis fül,** ugye, ha lehet.../*Tamás mereven nézi Juditot, miközben ismétli a szöveget./* És mindenképpen legyen **diplomás**! A fiam is az. Mérnök. Derék, szép szál fiú, **harminckét éves**. Magas homlok, határozott egyéniség. Jó gyerek. Csendes, de **van humora**...! Jaj, majdnem elfelejtettem! Nem ártana, ha a hölgynek volna **saját lakása**. Mert ugye nálam nem biztos, hogy elférnek. **Esetleg kocsija**... Déneske nem tud vezetni.Talán ennyi!

Tamás: Ó! Igazán szerénynek teszik lenni. Azonnal betáplálom a számitógépbe az adatokat... Tehát: feketehajú, szép, csinos, diplomás...

Bill... Hallod? Betáplálja az adatokat!

Judit: Nem betáplálja, hanem beeteti, és nem az adatokat, hanem az alanyokat!

Tamás: Lakás, autó... Egy pillanat! A gép rögtön feldolgozza az információkat, és megkeresi a megfelelő partnert! Addig tessék tartani a vonalat! */Befogja a kagylót/* Lementem a pincébe vajat csipegetni... utánam jött édesanyám hátba veregetni...

Judit: Tamás ne! Most még abba lehet hagyni! Leteszed a telefont, kimegyünk ebből a helyiségből, én visszamegyek a könyvtárba...

Tamás: ... könyvet adogatni...

Judit: Te visszamégy a vállalathoz...

Tamás: --- aktát tologatni...

Judit: És élünk nyugodtan...

Tamás: Huszadikáig, amikor elfogy a pénzünk és ülünk az albérleti szobánkban...

Judit: A mi kis kuckónkban, ahol olyan jól...

Tamás: És olyan rosszul...

Judit: ...éreztük magunkat. És majd összegyüjtjük a pénzt a lakásra...

Tamás: Ötven év alatt.

Judit: Vagy kapunk az államtól egyet...

Tamás: A pofánkba.

Judit: Most még megteheted. Mondd, hogy nem találtál megfelelőt. Nagyon sajnáljuk. Majd legközelebb!

Tamás: (*A telefonba.*) Asszonyom, ez egy szerencsés nap!

Anya: Csak nem?

Tamás: Csak de!

Judit: (*Kiragadja Bill kezéből a szobrot és felemeli, hogy földhöz vágja. A felső test leesik, Bill elkapja. Elveszi Judittól a szobor alsó részét, és mechanikusan, közömbösen összeilleszti a két testet. A szobrot a kis asztalra teszi. Játék.)*

Anya: Mondja hát! Mondja!

Tamás: Fantasztikus! Éppen van egy olyan, aki… Hát igen! Tökéletes. Ahogy le tetszett írni. Szép, csinos, ésa haja fekete! Sőt! Kontyos!

ANYA: Ó, Istenem! Ó, Istenem! Nem tudom elhinni! Ó, Istenem! (*Ezt ismételgeti, amíg Bill és Judit beszélgetnek.*)

BILL: (*Rémült.*) Bocsi, azt hiszem, nekem most mennem kell. Jön a gázleolvasó…

Judit: Édes Bill! Maradj! Kérlek! Kérlek!

Bill: Nem... Judy, nem lehet! Ha te nem játszod el ezt a kontyost, ez engem fog beöltöztetni. Te nem ismered…

JUDIT: ÉN nem ismerem?!

Anya: És mi a foglalkozása? Mondja! Ne kíméljen!

Tamás: Mi is…? Na! Nézem…! (*Juditot nézi.)* A hölgy orvos. Fogorvos. Fogász. Ja, meg… meg nőgyógyász! Igen?

Anya: (*Elhűlve.)* Fogász? Nőgyógyász? Milliárdos?

Tamás: Nem, az azért nem… De természetesen van lakása... *(Judit hangosan, dühösen pakol, dobál..)* Ha megfelel, tessenek idejönni, tizenegyre. Addig idehívom a hölgyet is. A címünk: Maláta utca nyolc, második emelet. Ki vagyunk írva.

Anya: (*Tébolyultan nevet, fel van dobva.)* Maláta? Maláta? Még ma látta? Ott leszek! ott leszünk! Illetve a fiam majd később.. később jön... Kitalálok valamit, hogy ne gyanakodjon. Véletlenül találkozzanak. Tudja, kedves...

Tamás: Tamás...

Anya: Tamás, a céljaink érdekében néha hazudni kell! Maga még fiatal, talán nem tudja…

Tamás: Hát nemigen…

Anya: És… mondja, mennyi…? Mennyi a…?

TAMÁS A munkadíj?... *(tétován Juditra, Billre néz*) Száz.

ANYA (*Döbbent.)* Száz mi?!

TAMÁS Száz-ezer.

ANYA (*Nem kap levegőt.)* Hogy? Hogy?

TAMÁS A felét természetesen a hölgy fizeti. Önök csak ötvenet.

ANYA (*Magához tér*.) Csak?! De hát ez… Ez rengeteg! Máshol három, négy…

TAMÁS: (*Kegyetlen*.) Asszonyom! Tud még egy olyan társkeresőről, amelyik a fiának egy tökéletes partnert prezentál **még ma**? Olyant, aki szép, csinos, fekete hajú, kontyos, fogász és: nőgyógyász?!

ANYA Nem… az igaz…

TAMÁS Tehát szóljunk a hölgynek? Itt lesznek 11-re?

ANYA Persze… Persze… Naná!…

TAMÁS Akkor várom! Csókolom a kezét! Viszontlátásra.

Anya: (*Motyog*) Száz forintnak ötven a fele… Ja! */Megy ki./* Egye meg a fészkes fekete fene…

Tamás: Na! Na! Mit mondtam? Na? (*Juditnak.)* Ötven rongy. Tíz napig keccsölsz érte a könyvtárban. Én egy hétig a suliban.

Judit: Nem! Nem! Nem ! Nem!

Tamás: Hallod? Azt mondja: nem! Hónapok óta készítem elő ezt a bizniszt. Mindent megbeszéltünk! Mindent tudott! Most mondja! Figyelj ide…! Te! Te!

Judit: */A pamlagra veti magát és befogja a fülét vagy a fejére nyomja a díszpárnát./* Nem figyelek! Nem hallok! Nem vagyok itt! Nem!

Tamás: (*Billnek*.) Látod, barátom! Neked van igazad! Soha semmiben ne szövetkezz a nőkkel! Ha valamit el akarsz érni, vágj bele egyedül! Csináld magad!

Bill: */A feszültséget oldandó/* Na! Na! Azért van, amit nőkkel csinálni jobb!

Tamás: Ne hidd! Gyakran azt is jobb egyedül!

Judit: */Kibújik/* Úgy? Ezt megjegyeztem! /*Vissza a párna alá/*

Tamás: Amig tervezel, amig álmodsz, a melleden dorombolnak! De ha tenni kell valamit, vállakozni, kockáztatni, előbújik belőlük a gyáva kemencetündér.

Judit: Akkor sem csinálom! Ezt nem! Ezt nem!

Tamás: */Elneveti magát, látszólag, megadóan/* Oké! Igazad van, kicsim. Mint mindig. Megadom magam. Ezt a hülyeséget én találtam ki... Még ma! Bérelt iroda! Szerelmes szobor! Pamlag! Kérdőív! (Meglobogtatja.) Nem kellett volna belerángatnom téged... Egyáltalán nem kellett volna csinálni. */Bill bólogat. "Úgy van."/* Csak annyit láss be, hogy jót akartam... Azt akartam, hogy boldogok legyünk. Legyen lakás, utazás, gyerek… Mindegy. Majd lesz valahogy! Csináljuk, mint eddig. Mint a többiek.

/Csend. Tamás látványosan összehajtogat egy-két terítőt. Judit feláll, odamegy, visszateszi a terítőket./

Judit: Ki az?

Tamás: Ki ki?

Judit: Ne játszd az eszed!

Tamás: Ja? Nem tudom. Az anyjával beszéltem. Valami szelid, gátlásos fickó lehet. Partnert is a mama keres neki. Két perc alatt leráznád. A zsozsó meg marad.

Judit: Ne etess Pahonyai, ne etess! Már bekaptam a legyet...

Bill: Azt be! Szóval megcsinálod?

Judit: Tehetek mást? Menjünk vissza Ilonka nénihez a kisszobába? Menjek vissza a poros könyvtárba éhbérért. Mosolyogjak a főnökömre, aki minden nap megsimogatja a fenekemet a polcok között − véletlenül? Mosolyogjak, mert ha nem teszem, nem látok jutalmat évekig?

/Betétdal/ <u>Nº 3. DAL A BECSÜLETRŐL</u>

Judit: A becsület, az jó dolog,
és néha arra gondolok,
hogy homlokomon ragyogjon a csillag.
És lássák azt az emberek,
hogy jó vagyok - szeressenek,
és bizzam bennük, hogy ha bennem biznak.

/A férfiak groteszk kórussal kisérik az indulatos dalt./

Tamás és Bill:
Szép is, ha valaki becsületes.
ezt mondta jó apám, így hittem én!
Szép is, ha nem számol többet a füszeres
és úgy is keres,
és úgy is keres,

ó füszeres!

minket szeress!

Judit: A becsület, a becsület,

mint egy hatalmas épület

egymást tartják a falak és födémek.

S ha közülük egy elreped,

barátocskám, nem sejtheted,

mikor ontja a vakolat a véred.

Tamás és Bill:

Szép is, ha valaki becsületes.

ezt mondta jó apám, így hittem én!

Szép is, ha nem számol többet a füszeres

és úgy is keres,

és úgy is keres,

ó füszeres!

minket szeress!

Vége.

Tamás: Na, akkor szerelmem: munkára fel!

BILL Na, akkor én megyek…

TAMÁS Bill! Várj! Kell virág! Ha beesik nekem egy nő… Érted. Virág! Hozzál, kérlek. Mi már nem mehetünk el.

BILL Értem. Hozzak pamlagot, hozzak virágot, és majd vigyek a sittre nektek hamubasült pogit.

/Tamás Billre néz/

Tamás: Bill!

/Judit könyörögve néz Billre. Bill tétovázik./

Bill: Na, jó... Virágot hozok. De utána engem hagyjatok ki a játékból! Ha hiányzik a stressz, meglátogatom az anyámat.

/Judit és Tamás Billre mosolyog./

Tamás: Te vagy a legrendesebb haver!

Bill: Vagy a leghülyébb...

/Bill kimegy/

Tamás: */Hátulról átöleli Juditot/* Félsz?

Judit: Nem. Rettegek.

Tamás: Bízzál bennem!

/Megcsókolják egymást/

/Csengetés. A két ember rémülten összenéz./

Tamás: Az még nem lehet. Tíz óra sincs. Megnézem…

(Kikukkant. Újabb vad csengetés.)

TAMÁS: Egy nő!

JUDIT: Engedd be!

TAMÁS: Mondom, hogy egy nő!

JUDIT Ja? Jó. Akkor tűnj el!

(Tamás kimegy a konyharészbe, de leskelődik, hallgatózik, látjuk. Újabb csengetés. Judit nyitja az ajtót.)

JUDIT Igen! Azonnal… Jó reggelt!

(Bikás Mária bevágtat, körülnéz, felméri a terepet.)

MÁRIA: Jó reggelt! Mi van? A fülükön ülnek? Nyomom itt a csengőt, mint Jancsi Juliskát…! (*Kissé természetellenesen felkacag*.)

JUDIT: Bocsánat! Dolgoztam…

MÁRIA Azt írják, még ma találnak megfelelő partnert. Mi ez? Átverőshow? Vigyázzanak! Az én cégem is *társkereső*! Bikákat tenyésztek húsz éve! Velem ne próbálkozzanak!

Judit: *(Rémülten pillant kifelé, ahol Tamás rejtőzik.)*

Mária: Nekem kell egy bika még ma! A palim átvert. Lenyúlt, aztán átvitte a farkát egy másik csajba. Holnap lesz az esküvője! Oda akarok menni egy herceggel. Világos? Egy szuper krapekkal. Brad Pitt vagy a George Clooney is jó lesz, ha nincs más. Hogy guvadjon a szemük.

JUDIT Ja. Guvadni fog. Foglaljon helyet! Hozom a kérdőivet! *(Kisiet.)*

Mária: Kérdőív? Azt hittem itt lesz tíz férfi, hogy megnézzem őket! (*Felkacag.) /"Legelteti" a szemét a levegőben, vagy a közönséget mustrálja./* Uraim! Vigyázz! Szerszámokkal jobbra igazodj!

/Betétdal/ <u>Nº 4. BIKÁS MACA MAGÁNSZÁMA</u>

Mária:

Az ott a végén túl alacsony,

ez itt kövér és renyhe.

A Bikás Maca válogat:

fickó, nézz a szemembe!

Sokat érsz - ugye, azt hiszed,

mert eddig ezt tanultad.

Most azt tanuld, hogy nulla vagy,

gyorsan felejtsd a múltat.

Refrén: Megvethetsz, ám meg nem vehetsz,

a magányom jó páncél.

Ez minden asszonyé lehet,

ki bikák között szédeleg,

s velük húsz évet átél.

Te nem tetszel, utcára mégy,

ott koldulhatsz - szerelmet.

Annak meg ott az orra nagy!

Az itél, ki fizethet.

Sokat érsz, ugye azt hiszed,

Te nem eszel belőlem.

Egyenlők vagyunk, úgy bizony!

De én egyenlőbb! S ők nem!

Megvethetsz, ám meg nem vehetsz,

a magányom jó páncél.

Ez minden asszonyé lehet,

ki bikák között szédeleg,

s velük húsz évet átél.

Judit: /*Bejön. Némán a pamlaghoz siet és Mária elé teszi a kérdőívet. Természetellenes hangon/* Tessék szíves lenni kitölteni! A válaszokat a számítógépbe tápláljuk, és a gép kiválasztja... a megfelelőt!

Mária: A gép? Hozzák ide az ajánlatot! Le a textillel! Majd én válogatok! Még egy bikát se veszek látatlanba, nem hogy egy kukit! Tudja, a bikáknak mekkora van, ha úgy kieresztik? (*Felkacag, majd olvas/* Mi? Micsoda? Életkor? Na ne!

/Cseng a telefon. Megjelenik Ilona, 30 év körüli nő a színpad szélén. Telefonál. Tamás felveszi a kagylót./

Ilona: Halló! Még ma? */Folyton zavartan nevetgél/*

Tamás: */Egy pillanatra megijed a női hang miatt, aztán elváltoztatott hangon./* Jónapot kívánok! Itt a Még ma társkereső szolgálat! Tessék parancsolni!

/Mária felnéz/

Judit: A társam... Együtt csináljuk...

Mária visszabujik a kérdőívbe.

Ilona: Ilona vagyok. A hirdetésben azt igérik, hogy még ma megtalálják az igazit. Még ma? Az igazit? *(Kacarászik, nevetgél)*

Mária: /*Felnevet. Juditra néz./* Mi? Mellbőség?! Ez is kell? Száztíz. Látja? Ez egymilliómba volt. (*Fitymálva nézi Judit mellét.)* Megadjam a plasztikásom mobilját? *(Judit védekezően a melléhez nyúl.)* Higgye el, a bikák erre gerjednek.

(Judit odébb megy.)

Tamás: Ha nem találjuk meg, visszafizetjük a szolgáltatás díját!

Mária: Még hogy "Mennyi a jövedelmem?"! Észnél van kislány? Azt még a gyóntatópapomnak sem árulom el!

Ilona: Nem biztos, hogy megtalálják. Nem mindenkinek lehet ám olyan könnyen partnert találni.

Tamás: Tessék ránk bízni! A Még má-ban még senki sem csalódott.

Mária: */Kifelé/* Mért nem bikákkal foglalkozik ez a fiatalamber? Már milliomos volna.

Judit: Majd szólok neki!

Tamás: És most sziveskedjen válaszolni néhány kérdésre.

Ilona: Nem kérdez nagyon szexuálisat?

Tamás: Dehogy!

Ilona: (Vihog.) Kár!

/Mária odadobja Juditnak a kérdőívet./

Mária: Na, csinálja kedvesem, maga tudja, hogyan kell. Én nem szoktam ilyesmivel foglalkozni. Még a lottómat is az ügyvédem tölti ki.

Judit és Tamás: Hány éves lehet a jövendőbeli?

Mária és Ilona: Teljesen mindegy húsz és negyven között.

/Az szöveg énekbe csúszik át./

/Betétdal/ <u>Nº 5. KVARTETT AZ IGÉNYEKRŐL</u>

Ilona: A haja legyen barna!

Mária: A szeme legyen kék.

Ilona: A termete száznyolcvan.

Mária: Úgy összeillenénk.

Mária és Ilona: Nem kérek lehetetlent.

Tamás, Judit: Igen! Ez átlagos!

Judit: A férfi mind száznyolcvan!

TAMÁS: Persze legyen csinos!

Ilona: Legyen csipője keskeny

Mária: Vállai szélesek!

Ilona: A combja legyen izmos!

Mária: Fogai élesek!

Judit és Tamás: Felírtam, már felírtam...

Ilona és Mária: Probléma nem lehet.

Judit és Tamás: A számítógépünkbe van száz ilyen eset.

Mária, Ilona: (*Judit és Tamás az utolsó sorokat ismételhetik*: *lelke, sem ér, lelne, míg él*)

És legyen neki óriás lelke,

mert lélek nélkül a test mit sem ér!

Számomra az is megfelelne,

ha csak engem imádna, amíg él!

Próza: Tamás: Akkor ellenőrizzük!

Judit: Mindent jól írtam fel?

Mária: Haja barna, szeme kék,
magas, csinos, ó be szép!

Judit: Keskeny csipő, széles váll,
combja izmos, csupa báj!

Mária: (*Nem éppen a lelkét mutatja az alkarjával.*) Lelke nagy, mert mit sem ér,

Mária és Judit: Nélküle a szenvedély!

Ilona: Haja barna, szeme kék,,
magas, csinos, ó be szép!

Tamás: keskeny csipő, széles váll,
combja izmos, csupa báj.

Ilona: Lelke nagy, mert mitsem ér,

Ilona és Tamás: Nélküle a szenvedély.

Mária és Ilona: És legyen neki óriási lelke,
mert lélek nélkül a test mitsem ér.
Számomra az is megfelelne,

Tamás és Judit: Ha csak magát imádná,

Ilona: Ha csak engem imádna!

Mária: Ha csak engem imádna!

Judit, Tamás, Ilona, Mária: Amig él!

/Judit még ír, Mária festi magát és dúdolja a dalt./

/Tamás a számítógépen játssza a dallamot./

Tamás: Fantasztikus! Majdnem pontosan olyan partnert találtam, amilyent ön kért!

/Judit és Mária felfigyelnek./

Mária: Szerencsés csaj!

Ilona: Igen? Igen? Tényleg? És hogyan... hol találkozhatnék vele?

Tamás: Cégünk külön találkahelyet rendezett be partnereinek. Kellemes környezet, otthonosság, zene és diszkréció. Egyedül lesznek…

Mária: Hohó! Nem is figyeltem! Ez kupleráj? És kaptak engedélyt?

Judit: */Kacarászik kínjában./* Ó, igen! Én vagyok a madam.

Mária: Madam, maga?! Bocs, de maga még kurvának is halvány volna, kicsikém.

Judit: Köszönöm!

Ilona: Hogy…? Hogyan…? Csak nem? Otthagynak egy idegen férfival? És ha kihasználja a helyzetet?

Tamás: Kizárt…! Vagyis… Szóval, mi ott leszünk a közelben... Jóformán maga mellett. És ha erőszakoskodna az úr, csak kiált egyet…

Mária: Hallja? A liba attól fél, hogy megtömik.

Ilona: Jó… Jó… Jó… Tehát akkor hol és mikor?

Tamás: Maláta utca nyolc. Második emelet. Egy órakor megfelel?

Ilona: És ha ő nem ér rá...?

Tamás: Ráér!

Ilona: Jó… És mondja, mennyi…

Tamás: Százezer… De felét az úr fizeti!

Ilona: Ó! (*Sóhajt.)* Jó. Akkor viszlát!

/Ilona eltűnik, Tamás a konyhába megy./

Mária: Ötven-ötven a lé? Szuper! Tejel a tehén, tejel a bika!

Judit: *(Reménykedve*.)Akkor talán nem kéri...?

Mária: Ugyan, kicsim! */Egy köteg pénzből kidob az asztalra néhány bankjegyet./* Mikor láthatom az én kis bikámat?

Judit: A bikáját…? Délután. Négykor, ha megfelel.

Mária: Hajjaj. Az esküvőig ötször kipróbálhatom.

Judit: Ötször?

Mária: Nem boszorkányság! Technika! */Dühösen vált./* Kíváncsi vagyok, mit tud az a maca, amit én nem. Na, de majd megnézem magamnak holnap!

/Feláll, kifelé indul. Judit kiséri./

Mária: Na, viszontlátásra, kicsikém! *(Két kézzel megfogja a mellét.)* És gondolja meg! Egy milkó! A hülyének is megéri. */Kimegy/*

Judit: Viszontlátásra! */Megáll a tükör előtt. Megigazítja a mellét/* „Egy milkó. A hülyének is megéri.”

Tamás: *(Jön.)* Na, hogy beindult?! Mondtam! Mondtam!

JUDIT Szerinted elég nagy a mellem?

TAMÁS Mihez képest?

JUDIT A hat huszas személyhez, hülye!

Tamás: (*Tamás meglátja az asztalon a pénzt.)* Ó! Fizetett? *Felemeli a bankjegyet, kisimitja, átszellemülten nézi, mint egy kitüntetést. Felmutatja Juditnak.)* Az első! Meg kell őrizni! Ez lesz a szerencsepénzünk!

Judit: Keretezd be, és akaszd a falra! Jól mutatna a meztelen csecsemőkori képed mellett. Tomika meg az ő jövendőbelije!

/Ária/ <u>Nº 6. DUETT A PÉNZRŐL</u>

Tamás: Ne bántsd e drága kis papírt!

Az életbe ez a belépő.

Csak érte küzdj és bízva bízz!
Mert ez a harc lesz a végső

/Tamás folyamatosan ismételheti négy sorát, amig Judit az árverés szövegét pergeti./

Judit: */kikiáltóként prózában/*
Itt a nagy árverés!
Biztos az átverés!

/Ének. Tamás azon "pontját" csipheti, ütheti, amit éppen ajánl. Tamás meg-megrándulva vagy görnyedten áriázik./

Judit: A tüdő eladó,
vele a lebenyek!
Nem terheli adó!
Nyugodtan vegyenek!
Van itt egy vasgyomor,
mely mindent megemészt
jól tűri a nyomort,
kevésbé a verést.
Eladó két vese,
s magyarosan a máj;

Tamás: Alkohollal tele!

Judit: Te csak ne kiabálj!
Ha érte többet adsz,
máris pakolhatod!

Tamás: De dollárod ha van:
szivét is megkapod!

EGYÜTT:: Ne bántsd e drága kis papírt!
Az életbe ez a belépő.
Csak érte küzdj és bízva bízz!
Mert ez a harc lesz a végső

Judit: A láb is eladó,
még alig visszeres,
s közbe a kis mohó,
ki egy szót tud: szeress!
Méterre itt a bél,
s csak ráadás az ész!
Kinek, mit vághatok,

Együtt: Jöjjön a pénz, pénz!

Judit: A kéz, a kar, a száj,

az orr, a szem, az agy, a máj, a lép,

az in, a bőr, a csont, a vér!

Sokat nyerhet uram,

Belőle bármit kér.

Refrén: Itt a sok kannibál,

e földön áll a bál!

Tamás: Ne bántsd e drága kis papírt!

Az életbe ez a belépő.

Csak érte küzdj és bízva bízz!

Mert ez a harc lesz a végső.

(Vége.)

Judit: */Leül a pamlagra/* Most már, azt hiszem elárulhatod nekem, mint bűntársadnak, hogy tulajdonképpen mennyi kaphatunk?

Tamás: /*Megáll, a bankjegyből díszzsebkendőt készít a felső zsebébe./* Hogyhogy mennyit? Tízmilliót, százmilliót...!

Judit: Azt kérdeztem, hány évet.

Tamás: Úgy érted…?

Judit: Úgy!

Tamás: Sehányat! Gondolkozz! Ki jelentene fel? Az anyuci meg a fiacskája? Örülni fognak, ha kitalálsz valami jó zaftos okot, ami miatt együtt maradhatnak. Vagy talán a te bikás asszonykádtól félsz? Kagylóztam! Ez a nő valójában nem is férjet akar, csak bosszút állni a volt pasiján! Talán nem érdemli meg, hogy becsapódjon?

Judit: Ugy?! Tehát mi be sem csapjuk az ügyfeleket?

Tamás: Édesem, aki bennünket megkeres, mert elhiszi, hogy még aznap megtaláljuk neki az ideális partnert egy életre, az megérdemli a sorsát!

Judit: És hogy kiszedjük a zsebéből a pénzt ellenszolgáltatás nélkül.

Tamás: Ellenszolgáltatás nélkül? Hát nem fogunk beszélgetni a kedves ügyféllel? Nem fogunk reményt ébreszteni benne, hogy */végigmutat magán/* megtalálta az igazit?...

Judit: Hogy oda ne rohanjak!,

Tamás: */Játékos pátosszal/* A remény vak kedvesem! A boldogság kivánása előzi a felhőket. A mi ügyfeleink boldogok lesznek, amíg várnak bennünket, amikor megérkezünk és meghallgatjuk életük történetét, álmaikat, vágyaikat... Ők ezért a boldogságért fizetnek száz… vagyis ötvenezer forintot A remény, a vágy mindenkit megőrjit, gyereket, öreget, férfit, asszonyt...

/Betétdal/ Nº 7. DUETT A VÁGYRÓL

Tamás: A vágy, a vágy, a vágy, a vágy,

úgy szaggatja a lelkem,
A pénz, a csaj, meg a siker,
de mind elérhetetlen!

Judit: A vágy, a vágy, a vágy, a vágy,
úgy szaggatja a lelkem,
A pénz, a férfi, a siker,
de mind elérhetetlen!

Együtt: Kell a kábitószer,
Fájdalmakra gyógyszer.

Judit: Áldja minden fószer.

Tamás: Az élet ellen óvszer
Az élet ellen óvszer.
Mert ha nézem a videót,
a kung-fut és a szexet,
Bruce Lee, Stallone én vagyok,
a legnagyobb, a legszebb.

Judit: Mert ha egy jobb cuccot veszek,
és grasszálok az utcán,
úgy érzem, hogy mindenki néz:
siker vagyok apuskám!

Együtt: A vágy, a vágy, a vágy, a vágy,
úgy szaggatja a lelkem,
A pénz, a nő, meg a siker,
de mind elérhetetlen.

Tamás: Mert ha bekapok két felest,
már rögtön jobb a kedvem,
Mit nekem pénz, meg nő, ha tajt
siker van a szivemben!

/Csengetnek. Judit és Tamás dermedten állnak./

Tamás: Tizenegy! itt vannak. Tudod mit akar az anyuka!

Judit: Csendes, rendes, fekete, kontyos, lakás, autó, fogász, nőgyógyász.

/Judit kiszalad. Tamás megy, nyitja a bejárati ajtót./

Tamás: Kezit csókolom!

Anya: Jónapot! Tamás?

/Tamás az anyát bevezeti a szobába. Az asszony kezében szatyornyi könyv/ vagy női hátizsák a vállán. Az asszony körülnéz, kutató szemmel mindent felmér, aztán leül egy székre. Zárkózott, gyanakvó./

Tamás: Tessék helyet foglalni!

Anya: Köszönöm!

/Tamás eltünteti az ölelkező párt ábrázoló kerámiát./

Tamás: */Kifelé/* Remélem a hölgy... hamarosan megérkezik.

Anya: No, meséljen!

Tamás: Hogy mi tetszik?

Anya: Beszéljen a hölgyről!

Tamás: Hogyne! A hölgy érzékeny, mély lelki életet élő, fekete haju. Büntetlen előéletű, csinos, és mint bevalotta, szereti az... anyákat. Igen! Ő is anya akar lenni!

Anya: És mondja: a hölgy, véletlenül, nem olyan...? Szóval, aki akárkivel…

Tamás: Remélem… Illetve: nem! dehogy!

ANYA Honnan tudja?

Tamás No, de kérem…! A mi szakmánkban elég egy pillantást vetni valakire, és már tudjuk, kivel állunk szemben.

Anya: */Magára érti/* Valóban?

/Csend/

Tamás: Izé... Talán akkor most rendezhetnénk az anyagiakat. */Csend/* Ötven lesz, mint mondtam … */Csend/* Mármint a díj.

Anya: Hogyhogy? Maguk előre kérik a pénzt?

Tamás: Előre? Hiszen mi már megkerestük a megfelelő partnert!

Anya: Kérem, én soha semmit nem veszek látatlanban. Különösen nem feleséget a fiam számára.

Tamás: */Zavartan és dühösen, hogy őt is át lehet verni./* De asszonyom! Mi jóformán két óra alatt kerestünk egy tökéletes partnert.

Anya: (*Nevetgél, bár feszült.)* Tökéletes? Az majd elválik.

Tamás: */Felugrik/* Már itt is van. Hallom, hogy toporog az ajtó előtt. Egy pillanat!

/Tamás kisiet. Kinyitja az ajtót és csnget. Az anya fülel. Tamás a konyhából befelé húzza az ellenkező Juditot, akit az előtér félhomályában kevéssé látunk. Lábbal berúgja a külső ajtót./

Tamás: Tessék csak jönni nyugodtan! Mintha hazajönne! Igen, itt van már a mama! Önt várjuk. Engedje meg asszonyom, hogy bemutassam Angyal Antóniát!

/*Tamás belóditja Juditot a szobába. Judit szelid, szolid doktornőnek van maszkirozva, hosszú szoknya, zárt blúz, fekete paróka, konty, egyszerű szemüveg. Kezében orvosi táska.*

Judit: Jónapot kívánok! Angyal Antónia!

TAMÁS Doktor Angyal Antónia!

Anya: */Felderült arccal feláll és kezet nyújt./* Pá drágám! Már féltem, hogy nem talál ide. Özvegy Nagymarosiné vagyok. De szólítson nyugodtan Pista néninek! A fiam is így hív.

Judit: Pista néni?!

Tamás: Pista néni! Akkor én most megyek is. */Csend/* Tudjanak beszélgetni. Ismerkedjenek. */Tartja a kezét/*

/Tamás nem mozdul./

/Judit rémülten nézi, az anya sürgetően int./

Anya: Ha a fiam jönne, ne mondja, hogy ez társkereső! Ezekért a könyvekért jöttem ide és Ön Antónia bátyja. */Judithoz/* Egy kicsit titkolózunk, jó?

Tamás: A bátyja. Értem! */Judithoz/* Antónia! Önnel ugyebár már rendeztük az anyagiakat?

Anya: Menjen, kérem, menjen!

/Judit nem érti/

Tamás: Ide tetszett adni az ötvenezer forintot, ugye?!

Judit: Ja, azt igen. Azt oda!

Anya: */Rendezgeti az állólámpát./* Kérem Antónia, üljön le oda a pamlagra! Maga még itt van?

Tamás: Adtam elismervényt a pénzről, ugye, kedves Antónia?

Judit: Ha maga mondja…! Persze.

Anya: */Kivesz egy borítékot a táskájából, és Tamás kezébe nyomva kihessegeti az ajtón./* Itt van! Itt van! Viszontlátásra! Menjen már!

Tamás: */Inkább Juditnak./* Ha bármire szükségük van...

/Némán röhögve lobogtatja a pénzt az anya háta mögött./

Anya: Nincs szükségünk semmire. Magára a legkevésbé! */Tamás kimegy/* Micsoda pióca! Ez a tipus, higgye el nekem, kedvesem, a pénzért ölni tudna! Óvakodjon az ilyenektől.

Judit: Ja! Óvakodni fogok.

Anya: Ugye tegezhetlek? Antónia...! Milyen szép neved van! */Csend. Nagy sóhaj./* Na, mesélj! */Csend/*

Judit: Én? Mit?

Anya: Mindent. Szeretnélek megismerni. Kik voltak a szüleid? Szintén orvosok?

Judit: Szintén! Mint én!

Anya: Hányszor mondtam Dininek, a fiamnak: kisfiam menj orvosnak! Szép hivatás, szép pénz! De nem hallgatott rám, pedig milyen érdekes lenne! Most közös rendelőt nyithatnátok!

Judit: Igen. Az nagyon érdekes lenne!

Anya: Mérnök lett. Az is szép pálya! Dehát a gépek ugye nem adnak hálapénzt.

/Csend. A két nő udvariasan összemosolyog. Csend./

Anya: És a férfiak?

Judit: */Nem érti/* A férfiak adnak.

Anya: Nem úgy értem... Voltak?

Judit: Hogy nekem...?

Anya: */Boldogan/* Nem?! Te még nem...?

Judit: */Támadásba lendül/* De! De. Dede. Voltak! Hajjaj!

Anya: Hát igen. */Sóhajt/* Ez a világ már csak ilyen. Én még megőriztem magam tisztán a férjemnek. Az elsőnek, ugye.

Judit: */Máriát játssza./* Tetszik tudni, a férfiak jönnek-mennek... Ki, be, ki, be! Volt mindenféle! Fiatal, idős, kövér, sovány meg... az Ahmed!

Anya: Ahmed?!

Judit: Igen! Ahmed! Siita volt. Én is siitam, mikor elment.

Anya: Mindegy már az! Orvos vagy. Biztosan vigyáztál!

Judit: */Beleéli magát./* Hát, tetszik tudni, nem nagyon lehet figyelni, amikor egymás után ötször...Ugye! Vagy öt és félszer…

ANYA Öt és félszer?

Judit Olyankor csak fickándozik az ember, mint bikakorjú a… az anyabika mellett!

Anya: Anyabika!?... Tudod mit?! Ne beszélj róluk! Különösen Dini előtt ne! Olyan érzékeny. Szeretetre vágyik. Neki te leszel az első.

Judit: */Kiesik a kurvás szerepéből/* Az első? Hát hány éves a kedves Dini?

Anya: Nem mondta neked ez a ... pióca?

JUDIT A pióca…? Ja, nem.

Anya Harminckettő. A jövő héten lesz a születésnapja. Antónia! Azt már megrendezhétnénk nálad is!

Judit: Nálam?!

Anya: A lakásodon! Mondta ez a...

Judit: Pióca.

Anya: Igen, hogy szép lakásod van. Hol?

Judit: A Szabadság hegyen.

Anya: Ó, az csodás! Nagy?

Judit: */Belelovalja magát/* Á, nem! Csak három szoba hall. Konyha, fürdőszoba, kamra, külön vécé. Kettő. Bidével. Két szoba keleti fekvésü, reggel besüt a nap. Kimegyek az erkélyre, látom az egész várost, a Dunát, a Parlamentet... a kertben gyümölcsfák virágoznak, csiripelnek a madarak. Teleszívom a tüdőm azzal a tiszta, friss levegővel...

Anya: Gyere drágám, hadd öleljelek meg.

/Judit a képtelen helyzettől elkábulva feláll, engedi magát megcsókolni. Az anya boldogan kering a szobában Judittal. Keringenek és énekelnek egymást felváltva. Az anya patetikusan, Judit keserű-gúnyosan./

/Betétdal/ <u>Nº 8. DUETT A CSALÁDI FÉSZEKRŐL</u>

Refrén: Álmok álma egy lakás
fent a hegyen semmi más.
Napsugárban nagy szobák
kint a kertben almafák.

Anya: Egy fészek...
Judit: Úgy félek.
Anya: Egy otthon...
Judit: Elmondom...!
Anya: Nagy ablak!
Judit: Kis ráccsal!
Anya: Szép konyha!
Judit: Csótánnyal!
Anya: Egy kályha!
Judit: Mely füstöl!
Anya: Meleg víz...
Judit: Az üstből!
Anya: És fürdünk...
Judit: Lavorban!
Anya: Egy erkély!
Judit: Az hol van?
Anya: Az ájer!
Judit: Csak ólom!
Anya: És csend van!
Judit: A Holdon!
Lalala...
Együtt: Lalalalalalalalala...
Vers:
Szép varázslat! Hirtelen
álmod álma van jelen,
vágyva vágyott otthonom
csípj meg, hogy nem álmodom.

Refrén: Álmok álma egy lakás
fent a hegyen semmi más.
Napsugárban nagy szobák
kint a kertben almafák.

/Csengetnek/

Anya: Megjött! Itt van! Mutasd magad! Csinálj így!

/*Beharapja ajkait. Pofozza Juditot, hogy piros legyen./* Nagyon sápadt vagy. Menj a fürdőszobába, hozd rendbe magad!

Tamás: Jónapot kívánok!

Anya: Itt egy kölni!

Dénes: 'Napot! Anyám keresem!

Anya: Antilop!

Dénes: Özvegy Nagymarosinét!

Anya: Az enyém!

Tamás: Itt van!

Anya: Ezt szereti.

Tamás: Tamás vagyok.

Dénes: Dénes.

Anya: Itt egy rúzs. Kend fel! És ne félj!

/Tamás bekisérné Dénest, de a fiú elé futó anya kihessegeti./

Anya: Szervusz kisfiam! Milyen drága vagy, hogy eljöttél segíteni! Igazán haza tudtam volna vinni egyedül. Nem kellett volna...

Dénes: Nem? Akkor én megyek is.

Anya: De Dini!

Dénes: Hol az a nyavalyás csomag, amiért ide kellett bumlizni ebben a baromi forgalomban?

Anya: Te mindig viccelsz! Hogy nézel ki? Mért nem vettél öltönyt?

Dénes: Mért vettem volna? Szinházba jöttünk?

Anya: */A fia lábára néz/* Uristen! Dini! A zoknid!

Dénes: */Felhúzza a nadrágszárát, látszik a kétszinü zokni. Majd leereszti./* Mi van? Látszik? Nem látszik.

Anya: Gyere ide! */Igazgatja a pulóvert, leszedi a pelyheket, megköti a cipőfüzőt stb./* Figyelj rám kisfiam! Miért nem tudod ezt rendesen megkötni? Szeretnék neked bemutatni valakit.

Dénes: Gondoltam!

Anya: Feketehajú, amilyent te szeretsz.

Dénes: Gondoltam!

Anya: Fogász, nőgyógyász, és gyönyörű lakása van a Szabadság hegyen!

Dénes: Hm. Ezt nem gondoltam!

Anya: Most szépen bemutatlak neki.

Dénes: Tudod mit, anyukám? */Felemeli a szatyrot/* Na, menjünk szépen!

Anya: De Dini! Hát csak arról van szó, hogy...

Dénes: Menjünk anyukám, mert ha ez a nő bejön, én megmutatom neki a − a zoknimat!

Anya: De Dini! Ennyit nem teszel meg a kedvemért?

Dénes: Ne kezdd! Kérlek, ne kezdd!

Anya: Én az egész életemet, ha kell... Te ennyit...! Ennyit se?

Dénes: Ez az! Tudtam! */Ledobja a könyveket/* Kezdődik!

Anya: Dinikém! Kisfiam!

/Betétdal/ Nº 9. DUETT AZ ANYÁRÓL ÉS A FIÚRÓL

Tangó

Anya: De szép is volt veled az első kilenc hónap.
Az élet nagy folyó, úsztam, mint élő csónak.

Dénes: Te mindig megvédtél a "kegyetlen apától",
ki néha képeslapot küld az Antillákról.

Anya: Csak érted élek,
el nem cseréllek,
már harminc éve minket összeköt a szív!
Anyának lenni,
életem ennyi,
a választás már nem alternativ.
Lesni a sóhajt,
lesni az óhajt,
amely a gyermek ajkáról száll mifelénk.
Jön Béla, Pista,
bármilyen tiszta,
a boldogságra nem nyújt nála több reményt.
Emlékszel, mikor egyszer elmentünk nyaralni,
Nem engedtelek a hideg fagylaltot nyalni!

Dénes: Úgy féltettél, hogy azt is elnyaltad előlem.

Anya: Ezt a veszélyt érted nem vállalná egy nő sem!

Dénes: Csak értem él ő,
el nem cserél ő,
már harminc éve minket összeköt a szív.
Gyermeknek lenni,
életem ennyi.
a választás már nem alternativ.

Lesni az óhajt,
lesni a sóhajt,
amely az anyánk ajkáról száll mifelénk.
Jön Éva, Jutka,
Ágota, Zsuzska,
boldogságra nem nyújthat nála több reményt.

Anya és Dénes: De néha éjjel
jön a sötéttel
egy szép idegen, akit még nem ismerek

Anya: És közénk fekszik,
Ó jaj, mi lesz itt?
Ha ébredünk, az ismeretlen itt reked.

Dénes: De a nap felkel,
hideg a reggel,
és én hiába keresem, hol van ő?

Együtt: Egymásra nézünk,
tudjuk, mit érzünk,
az ember jót akar és azért hazudik.
Tökéletes ez az élet,
ha én szeretlek téged,
az álmaimért megbocsáss
de nem kell nékem senki más.

/Tánc, szám vége/

Judit: Jónapot!

/Dénes hirtelen fordul. Nézik egymást./

Dénes: */után int/* Hahó!

Anya: Jaj, ne legyetek már olyan kis...izék! Bemutatom a fiamat Antónia! Ő a Dini!

Judit: Angyal Antónia!

Dénes: Nagymarosi. */Gúnnyal/* Dini!

Anya: Jaj, nekem egy pillanatra ki kell mennem! Valamit meg akarok beszélni a bátyáddal! Ugye nem haragusztok?

Dénes: */Undok/* Mért? Ha haragszunk, itt maradsz?

Anya: Ugye milyen humorérzéke van?

Judit: Igen?

/Anya kilibben/

/Dénes álldogál, felemeli a csomagot, aztán leteszi és leül. A két ember időnként egymásra pislant./

Dénes: Ne haragudjon, de nekem ettől a parfümtől heroldom van!

Judit: Bocs!

Dénes: Szóval maga az.

Judit: Én. Kicsoda?

Dénes: Aki még ma férjhez akar jönni hozzám.

Judit: Én magához?! Honnan tudja?

Dénes: Ismerem az anyámat! A hírdetésük bekeretezve - megtaláltam a telefon mellett. */Felugrik, veti le a puloverét/* Na, vetkőzzön, de gyorsan!

Judit: Maga megőrült!

Dénes: */Játssza a szörnyeteget. Ledobja a cipőjét./* Vetkőzzön, mert ha én segitek, annak nem lesz jó vége!

Judit: Én azonnal elmegyek! Én kiáltok!

Dénes: */Abbahagyja a vicsorgást és nagy nehezen visszarángatja magára a pulóvert. Leül./* Az lenne a legjobb. Csak akkor az anyám idegrohamot kap. Hallgathatnám a siránkozását. Hogy én milyen elviselhetetlen vagyok. */Kitör/* Mondja meg őszintén, kisasszony! Hát maga hozzámjönne feleségül? Nézzen végig rajtam! Nézze meg ezeket a pipaszár lábakat! Ezt a kehes mellet!*/Ráüt, köhög/* Szőrős vagyok! Büdös vagyok! Piszkálom az orrom! És böfögök is! Értse meg: soha nem venném el azt a nőt, aki hozzám akarna jönni!

Judit: Azért ne túlozzon! Maga egészen csinos fiú! A szeme például...

Dénes: */Felemelkedik, lelkes, rámozdul Juditra./* Igazán, úgy gondolja?

Judit: Talán mégis jobb, ha én most elmegyek.

Dénes: Antónia! Várjon! Tegyen meg egy kis szivességet nekem. Magának semmi az egész. De engem megment. */Megragadja Judit kezét/* Legyen egy gyereke!

Judit: */Ijedten összehúzza magát./* Gyerekem?

Dénes: Félre ne értsen! Csak az anyámnak mondja azt, hogy van egy gyereke.

Judit: */Nincs ellenére./* Hogy van egy gyerekem…?

Dénes: Egy gyerek...Vagy kettő. Mindegy. Mi az magának? De nekem! Nekem a nyugalom. A béke. Nem én leszek a hibás, hogy a parti visszament!

Judit: Van egy gyerekem...

Dénes: Tessék mondani, mennyi volt ez? Ez a társkeresés.

Judit: */Rémülten/* A Még ma nem ad vissza pénzt! Megmondták!

Dénes: Ki kéri vissza tőlük?! Csak nem akarom, hogy magát miattam veszteség érje! Mert fél füllel úgy hallottam, mágának is be kellett fizetni a taksát, nem?

Judit: Be. Persze. De hagyja csak, nem érdekes...

Dénes: Mennyi volt? Tízezer?

Judit: */Kínban, de pénzéhesen./* Nem... ötven.

Dénes Ó! Hát pofájuk, az van!

Anya: Megnézzük, mit csinálnak a fiatalok!

Tamás: Milyen remek ötlet!

Dénes: /*Odaadja a pénzt./* Jönnek! És ne felejtse! Gyerek! Oá!Oá!

/Judit a retiküljébe teszi a pénzt. Tamás szorosan Judit mellé ül. Az anya és Tamás belépnek. Az anya kezében tálca, rajta csészék./

Anya: Hoztunk egy kis kávécskát... ÓH! Látom már össze is melegedtek!

Tamás: (*nagyon hamis*) Fiatalok között az gyorsan megy.

Anya: Nem kell annyira sietni! Először eljegyzés, esküvő, nászájszakaaaaaaa….!

/Elhelyezkednek, kávét isznak, némajáték a csendben á lá Kopasz énekesnő./

Dénes: */Fennhangon/* És mondja kedves Antónia, hány éves is a kicsike fia?

Judit: Józsika?

(*Anyának cigányútra szalad a nyála.)*

Tamás: Józsika?

Anya: (*Miután a fia hátba vágta, és az anya kiköhögte magát*.) Józsika?

Dénes: Józsika!

Judit: Kettő. Kettő és fél.

Anya: (*Lesodorja a csészéjét*.) Józsika?!

Dénes: */Felugrik, hogy összeszedje a cserepeket./*

Jaj, anyukám, mit csináltál? Nyugalom!

Anya: Nem igaz! Ugye nem igaz!

Judit: Elnézést kérek, Pista néni, kérem, de az előbb elfelejtettem mondani. Van egy kisfiam.

Anya: Ezt nem mondta! Ezt nem mondta!

Dénes: De anyukám! Mért olyan tragikus ez? Van egy fia. Egy klassz kis srác. Gratulálunk! Hogy hívják?

Judit: Angyal Ahmed Józsika.

Anya: Ahmed Józsika?! Ahmed Józsika?! Becsapott! Becsaptak! Csalók! Te...!

/Neki akar ugrani Juditnak, Tamás feltartja./

Anya: Te kis ringyó! Te cafat! Megöllek!

/Judit kirohan a lakásból, Tamás utána. Anya követi./

Tamás: Egy pillanat! Bocsánat! Antónia, kérem!

Anya: Megölöm! Megölöm!

/Belerug a szatyornyi könyvbe. A könyvek széthullanak.)

Dénes: Na, anyukám, ezt jól megcsináltad! Végre egyszer tetszik valaki, meg akarok nősülni, és akkor beletenyerelsz az életembe!

(*Miközben az anya kirohan, Dénes szedi össze a könyveket.)*

Anya: Feljelentem! Feljelentem! Kérem vissza a pénzt!

(*Dénes megáll a szatyorral /hátizsákkal*.)

/Betétdal/ <u>Nº 10. DAL AZ ELŐITÉLETEKRŐL</u>

Dénes: Egy kisbaba,
ha nem magyar,
egy lányanya
megment hamar.
Ha jó anyád, vagy jó apád
nem kedveli a balkézről jött
Józsikát!

Egy kis előitélet,
az jól jön néhanap.
Ha baj van, megsegithet,
csak rajt' ne kapjanak.
A nagyok is így csinálják,
ősrégi már a csel,
a balhét vállra venni,
és vinni valaki kell.

Egy barna bőr - egy görbe orr,
lehet ok haj- vagy életkor
Bűnöd a nyelv, melyen beszélsz
a munkád is, bármiből élsz.

Egy kis előitélet,
az jól jön néhanap.
Ha baj van, megsegíthet,
Csak rajt' ne kapjanak.
A nagyok is így csinálják,
ősrégi már a csel,
a balhét vállra venni
és vinni valaki kell

Refrén: Amit megtettél és amit nem
ami voltál és ami nem.
hát ne ugrálj,
a sor rád kerül,
valami majd rólad is kiderül.

/Ilona közben belép a nyitott ajtón. Csinos. Feltünően és kissé izléstelenül öltözött nő. Rövidlátóan pislog./

/Belép a szobába. Észreveszi Dénest./

Ilona: Ah! Jónapot! Maga már itt?

Dénes: */Fel se néz/* 'Napot!

Ilona: Tudtam! Megéreztem, hogy maga is hamarabb jön! Én vagyok az!

Dénes: Igen? Ki?

Ilona: */Kezet nyújt/* Forintos Ilona!

Dénes: */Oda se figyel. Pakol/* Nagymarosi. Dénes.

Ilona: Nekem, tudja, nem tetszik a nevem. És magának?

Dénes: A Forintos? Mostanában nekem sem tetszik. Mért nem magyarositja?

Ilona: A Forintost? Mire?

Dénes: Eurósra.

/Zavartan nevetnek a suta viccen./

Ilona: */Csend/* Mondja: milyen jegyben született?

Dénes: */Kezdi sejteni, hogy a nő összetéveszti/* Azt hiszem, hogy...

Ilona: Oroszlán! Ugye eltaláltam! Tipikus Oroszlán! Erős akarta, nagy önbizalom, jó humorérzék, de érzelmi élete átlagos. Én Skorpió vagyok!

Dénes: Igen? Nem látszik.

Ilona: */Déneshez siet./* Nem? Nézze meg az állam! Tipikus Skorpió! Határozottság! Dinamizmus! Mély érzelmi élet!

Dénes: Valóban. Most hogy közelről láthatom...

/Ilona szájoncsókolja Dénest, aztán eltaszítja./

Ilona: Na! Csak ne olyan hevesen! */Zavartan körbejárja/* Mondja, maga tulajdonképpen hány centi?

Dénes: */zavartan kihátrál a szobából/* Bocsánat! Ez valami tévedés. Nekem egy menyasszony bőven elég egy napra... Ne haragudjon! */Visszalép Közeledik. Aztán el./* Viszlát!

Ilona: Tévedés? Milyen tévedés? Nem tetszem? Kérem! Egy menyasszony? Ó, Istenem! Már megint elrontottam valamit! */Összecsapja kezét/* Jézus Mária! Ez nem is az én partnerem volt! Kár, csinos fiú. És Oroszlán! Leül a pamlagra./ Vajon milyen lesz az én kicsi párom? Biztos Rák! Zilált érzelmi élet, heves szenvedélyek!

/Bill belép az előtérbe egy hatalmas csokor virággal./

Bill: hahó! Meghoztam a virágot!

Ilona: */A szobából/* Hahó! Jónapot!

Bill: */Bemegy az ölnyi virággal/* Jónapot! Öööö...

/Nem mer semmit kérdezni. Ilona sem, bár hitetlenkedő boldogsággal nézi a virágot. Ezt mind neki?!/

Ilona: Én vagyok…!

Bill: Érdekes, én is én vagyok.

Ilona: */Kezet nyújt/* Forintos Ilona. Nem Eurós! (*Kaccant.)*

Bill: Azt látom. Lefkovits Elemér. */Menne/*

Ilona: Hozott valamit?

Bill: Én? Ja, igen! Virágot.

Ilona: Gyönyörű!

Bill: Az! Elég drága volt.

Ilona: Ezt nem illik mondani. Maga csúnya.

Bill: */Sértetten/* Ki ilyen, ki olyan. Maga sem az Ornella Mutti!

/Ilona is megsértődik. Bill körbepislant./

Bill: Nincs valami ötlete? Hova tegyem a virágot?

Ilona: Hova? Talán adja ide, maga butácska!

Bill: */Átnyújtja/* Nagyszerű! Csúnya vagyok! Butácska vagyok! Lefkovits vagyok! Mi jöhet még?

Ilona: Köszönöm! */A fejét egy pillanatra a szirmokba fúrja./*

Bill: Hova mentek ezek? Csak úgy ittagynak mindent?

Ilona: Szólíthatom Elemérnek? Vagy Élinek?

Bill: Ne!! Élinek ne! Bill vagyok.

Ilona: Bill? Ez becenév?

Bill: Igen. A Lefkovitsból.

/Ilona felszabadultan kacag. A virágot a vázába teszi./

Ilona: Magának van humora! */Otthonosan/* Tessék, foglaljon helyet!

Bill: Köszönöm. Éppenséggel leülhetek... De... nem vár valakit?

Ilona: */Nevet/* Maga milyen vicces! Én szeretem a viccet! Mondjon nekem egy viccet!

Bill: Milyen viccet?

Ilona: Bármilyet. Csak ne legyen nagyon obszcén!

Bill: Két homokszem találkozik a sivatagban...

Ilona: */Kacagásba tör ki./* Ezt ismerem! Ezt ismerem!

Bill: Kár. Több viccet nem tudok.

Ilona: Maga... Oroszlán?

Bill: Nahát, ez már mégiscsak sok!

Ilona: Nem? Akkor biztosan Rák!

Bill: Hehe. Ez egy vicc?

Ilona: */Egyre közelebb húzódik./* Magának nem is kék a szeme!

Bill: Kék? Mért lenne kék?

Ilona: Nem kék a szeme és nem Oroszlán... /*Szipog/* Ötvenezer forintért. Dehát mért sikerülne nekem éppen most? Persze nem maga a hibás.

Bill: Az biztos! Miben?

Ilona: Nem maga. Biztos a számítógép. Valamit összekevert.

Bill: Az előfordul. Olvastam például, hogy egy számítógéppel ki lehet fosztani egy bankot.

Ilona: */Hevesen/* És mondja!! Legalább tetszem egy kicsit?

Bill: Így első látásra...

Ilona: Csak őszintén!

Bill: Hát... Nincs eltörve a lába...

Ilona: Milyen kedves! */Csend/* Maga helyes fiú, bár ez a kezeslábas nem nagyon illik az alkalomhoz.

Bill: Milyen alkalomhoz?

Ilona: Az első találkozásunkhoz.

Bill: Ja! Nem tudtam, hogy találkozunk.

Ilona: Azt gondolta, hogy nem jövök el?

Bill: Őszintén szólva...

Ilona: */Megsimogatja Billt./* Maga nagyon gátlásos. Már látom, hogy nekem kell átvennem a kezdeményezést. Pedig nem szoktam!

/Ilona átkarolja Billt és a pamlagra döntve megcsókolja./

Bill: /*Kétségbeesetten*/ De kérem! Én az vagyok…!

/Judit besiet az előtérbe, Tamás után./

Judit: Te sem mosolyognál, ha téged kurváznának le! Ha neked akarnák kikaparni a szemedet.

Tamás: */Lobogtaja a bankjegyeket/* Nézd meg! Nézd meg! Százötven rongy! Egy havi fizetésed.

Bill: */Szédülve ki/* Bocsásson meg! Kedves izé, Kétforintos, de itt valami tévedés forog fenn!

/Ilona tükröt kap elő, rendbehozza magát, Bill kisiet./

Ilona: Tévedés? Mindig tévedés! Forintos! Ez a te formád!

Bill: */Juditnak és Tamásnak mutogat befelé és suttog/* Nem komplett. Azt mondta: csúnya vagyok, butácska vagyok, Oroszlán vagyok és nem kék a szemem. Egyébként: kösz! Majd szóljatok máskor, ha egyedül akartok hagyni egy nimfománnal!

/Bill elrohan/

Tamás: */Suttog/* Az egy órás nő! Kétszázezer! Érted, Kétszázezer! Fel tudod ezt fogni? Menj be! Azonnal jövök. */Kimegy/*

Judit: Tamás! */Összeszedi magát./*

/Judit befelé siet, Ilona kifelé./

Judit: */Izgatott, zavart./* Jó napot kívánok! Bocsásson meg, hogy nem voltunk itt...

Ilona: Ó, nem történt semmi…! Sajnos!

Judit: Talán... foglaljon helyet!

Ilona: Már foglaltam. Többször is. Az imént volt itt egy úr, illetve kettő.

Judit: Ó, nem!*/Dühösen kifelé maró gúnnyal./* Kettő? Az ön partnere egy vállas, izmos, kékszemű férfi, ahogy óhajtotta. Ha kék szem - akkor kék szem. Ha fél láb - akkor fél láb. A megbízhatóság az üzletben fél siker...

Ilona: Üzlet! Ó, igen! Tudom! */Kiveszi az ötvenezer forintot, átadja./*

/Judit tartja, nézegeti a bankjegyeket./

Ilona: Hamis? Most vettem fel a bankból…

Judit: Ó dehogy! A pénz nem hamis…

Ilona: Bocsánat, megmutatná, hol van a vécécske?! Úgy izgulok!

Judit: Arra tessék!

/Ilona eltünik a fürdőszobában. Judit megrántja a vállát./

Judit: Kétszáz! Kétszáz…

/Betétdal/ Nº 11. DAL A CSALÁSRÓL

Judit: Mindenki csal,
mért legyek én kivétel
Mindenki fal,
jusson nekem is étel!
Csúszik a pénz,
a zsebből zsebbe halkan,
nem lát, ki néz,
és nincs baj, hogy ha baj van.

Ezt nem tanultuk az iskolában,
és nem mondta el jó anyánk
hogy a rend fenekén kupleráj van,
s ha szüzek vagyunk, mi vár reánk.
És nem olvastuk, hogy az otthon
ajtajából dzsungelbe lépsz.
S nem oktatták, hogy a dzsungel fronton
kell helytállnod, ameddig élsz.

Mint a kenyér,
mindenki meg van kenve.

Miért csak én

maradjak ügyetlenke?

Add a kezed

és ne bánd, hogy a másik

kéz eközben

zsebedben kotorászik.

Refrén

/Csengetés. Tamás bezárja az ajtót.

Belép hóditó amorozónak öltözve. Judit bámul. Tamás forog, teszi veszi magát a feleségének, mint csábos szívtipró../

Judit: Ó! Ó…! Ó!

Ilona: */Igazgatja az övét/* Micsoda nap! Micsoda nap! Volt egy Oroszlán, volt egy Rák és a bugyimból kiszakadt a gumi.../*Észreveszi Tamást./* Ó!

Tamás: Ciao! Béla vagyok!

Judit: (*Indul kifelé*) Béla? (*Kimegy*. *Magában*:) Jellemző! Nekem még sose volt „Béla”!

Ilona: */Közelebb megy Tamáshoz./* Biztos, hogy maga... maga az?

TAMÁS: Tuti! Én vagyok én.

ILONA: (kezet nyújt) Forintos. Ilona. Mondja, maga hány centi?

Tamás: Száznyolcvanöt. Télen. De nyáron százkilencven. Tudja melegben a testek kitágulnak.

Ilona: Ja… Tudom. Én is szoktam tágulni. Néha.

Tamás: Akkor talán foglaljon helyet!

Ilona: Á! Maga biztosan Oroszlán!

Tamás: Én...? Mi? Ja! Nem. Hal vagyok.

Ilona: Tudtam! Tudtam! Ez az én formám! Megint egy Hal!

Tamás: */Örül/* Az baj?

Ilona: Igen. Én a Halba mindig szörnyen szerelmes vagyok.

Tamás: Hoppá! Most jut eszembe…! Elszámoltam magam, bocsánat! A húgom a Hal. Én Vízöntő vagyok!

Ilona: Mindegy! Ha nem Oroszlán, akkor mindegy! Nekem végem! */Kacag.Tamásba kapaszkodik./*

Tamás: Ilona.. hehe! Nem tágul maga egy kicsit gyorsan!

Ilona: (*Beindul*. *Izgatott. Heves lihegés)* Béla! Ígérje meg, hogy nem használja ki a helyzetemet!

Tamás: A helyzetét? Nem….! Nem használom ki. Tuti! Ettől nyugodt lehet.

Ilona: Köszönöm! *(Tamás nyakába ugrik és szájon csókolja hosszan.)*

/Tamás lebénul.)

Ilona: Nahát!... Maga... */Igazgatja a ruháját./* Maga milyen heves! Kis hamis! Azt mondja, hogy biztos, aztán bumm bele...

Tamás: Én?! Én Bummbele? De hát maga…!

Ilona: Jó, jó, ne lovagoljunk − a részleteken! Beszéljük meg, amit kell…Amig magamnál vagyok, Béla!

(Elindul Tamás felé, mint egy női csodálatos mandarin. Tamás menekül a butorok között. A mozgás nyíltan utalhat a Bartók balettre.)

Tamás: Oké, Ilona! Beszéljük, Ilona! De nyugodjon meg! Tessék ott maradni! Nyugszik a baba! Nyugszik… nyugszik…! (*Felkap a gyümüölcsös tálból egy mandarint.)* Nem kér mandarint? Csodálatos! *(Odadobja. Ilona elkapja és héjastól beleharap, hogy csurog a lé az állán, mindenütt. Így valóban vadállatias vágyat sugall. Néhány harapással felfalja a mandarint. Nem baj, ha a ruhájára csorog vagy bárhova: ez már egy örjöngő szimbolikus szeretkezés része. Tamás valóban rémült.)*

Ilona: (*Tele szájjal*) Férfit akarok! Férfit akarok! (Hörögve ront Tamás után. Felhevült férfit parodizál

Tamás: Ilona, ne! Ne! (*Sportjelzést mutat.)* Időt kérek! Időt kérek! Ilona, tudnia kell.. Ne haragudjon! Tudnia kell…! Ilona, kimondom: MAGA NEM AZ ESETEM!

Ilona: */Döbbenten megáll. Letörli az állát./* Nem? Nem?! */Végignéz magán. Akkor látja,mit csinált. Kifelé indul/* Tudtam! Tudtam!

Tamás: Most mi van? Hova megy?

Ilona: Mért éppen most sikerült volna?! Mért éppen most? Piszokság! Engem mért nem akar megdugni senki?

Tamás: De hát hova megy? Hova…?

Ilona: Megyek. Visszakérem a pénzt! Nem tartották be az igéretüket.

Tamás: Na, de Icus, Icuskám…! Ne már…!

/Ilona visszafordul/

Ilona: Mi?

Tamás: */Kínban a nő után siet, visszarántja, kézcsók/* Már viccelni sem szabad?

Ilona: */Felszabadultan, megragadja Tamást és amikor csak lehet, nem engedi el. Ez egy finom birkózás is, ami intimitás és erotika.–Innen tegeződnek/* Ó…! Ó, a kis képmutató. Csak azért mondtál ilyeneket, hogy még jobban magadhoz láncolj?!

Tamás: Mi másért, ugye…?! De… De valamit tudod kell…! Tudnod kell, Ilona! Izé… Ilona! Nekem nincs semmim. Nincs lakásom.

Ilona: Nem baj. Van nekem.

Tamás: De pénzem sincs!

Ilona: Nem baj. Van nekem.

Tamás: (*Letörve.)* Ez nagyszerű! Nagyszerű… */Töri az agyát/* No, de… de még nem tudjod, hogy mi a foglalkozásom!

Ilona: Nem, nem tudom. Mért? Micsoda?

Tamás: */Nőies mozdulatokkal, elvékonyított hangon./* Ilona, én bártáncosnő vagyok!

Ilona: Neeeem! Neeeem!

Tamás: De! De, de! Bevallom. Ezeknek nem árultam el, de neked… neked megmondhatom. Nőimitátor vagyok és bártáncos! Egy züllött helyen, egy piszkos lebujban a testem rángatásával keresem a kenyeremet! Férfiak fogdosnak…!

Ilona: Hát ez fantasztikus! Fantasztikus! Én is mindig bártáncosnő akartam lenni! Még balettoztam is… */Felugrik és középre perdül. Mutat egy-két figurát./*

Tamás: (*Letörve, magában.)* Na, ez nem igaz!

Ilona: Ha láttál volna akkor tizenhat évesen…! A vizsgán fehér tüllruhában… Még megvan! Majd felpróbálhatod!

Tamás: Igen?! De jó!

Ilona: És tudod, mit táncoltam? Tudod, mit?

Tamás: Találgatok… Állatok farsangja…

Ilona: Nem! A Csodálatos Mandarint!

TAMÁS: (*Félre*.) Hát persze! Mi mást?

ILONA: Én voltam a lány!

TAMÁS: (*Csodálkozva, mintha nem tudná, hogy a balettben csak egy lány szerep van.)* Tényleg?

ILONA: Naná! */Üldözni kezdi Tamást, néhány groteszk balettmozdulattal, miközben az ismertebb dallamot dúdolja, vagy hangosan lalázza. Ez egészen más, mint az előbbi beindult kergetőzés.)/*

Tamás: (*Menekül*.) Bocs! De a Mandarin üldözi a lányt, nem?

Ilona: */Utoléri Tamást és a nyakába csimpaszkodik./* De én már akkor sem balett-táncos akartam lenni! De nem ám! Hanem bártáncosnő! Taníts engem! Taníts!

(Kapaszkodik Tamásba, keringél… Zene indulhat.)

Tamás: */Sántítva/* Sajnálom! Most nem megy. Tegnap megrándult a bokám... a dupla Ritzbergernél…

Ilona: Ne beszélj! Tapadj! Taníts!

Betétdal No. 11. DAL A TÁGULÁSRÓL

Megtudtad most a titkom,

hogy mit csinálok titkon!

Tamás: (*Eltolja magától Ilonát.*) Itt legyen egy kis forgás,

könnyed kézmozdulat.

Ilona: A vágyunk rejtegetjük,

de soha nem feledjük!

Tamás: Könnyedén felemeljük

kezünk, – a láb marad!

Ilona: A sok titok parázslik,

mindenki másra vágyik.

Tamás: Hasat be, ki a farral,

a bárban így szokás.

Ilona: Szőke lenne a barna!

Tamás: Bika lenne a marha!

Ilona: Ráléptél a lábamra!

Tamás: Ez egy másik fogás!

/Együtt, egymáshoz tapadva/

Az egész világ tágul,

tágulunk elöl-hátul,

csak bent egy kicsi törpe,

nem mozdul sehova.

Ő őrzi bent a titkod,

ezért kell néha innod,

és elsuttogni azt, hogy

aki vagy, kicsoda.

Ilona: Ez nem lehet véletlen! Két táncos lélek… Minket egymásnak rendelt az ég!

/Kitépi a nadrágból a férfi ingét. Tamás pánikban menekül./

Tamás: Ezt nem hiszem el…! Bocsánat! Ilona! Nem figyeltél rám… */A nőies hanghordozást folytatva/* Én nem csak transzvesztita vagyok… Én meleg vagyok… . Maga nagyon kedves hölgy, és csinos, de a fiúk..., a férfiak jobban érdekelnek… Ilona! Őszinte leszek. Nekem azért kell feleség, hogy… (*most baromságot mond*) titokban tarthassam a hajlamomat.

(*Tamás a pamlagra roskad. Ilona mellé veti magát, átöleli.*)

Ilona: Ó, te szegény! Ó, te szegény! Hát tönkretett az a csúnya éjszakai élet! De majd én meggyógyítalak! Az én egészséges testecském lesz a te gyógyszered! A varázsitalod!

Tamás: */m.f./* De kérlek! Kérlek! A szerelmet nem lehet erőltetni… Persze ha mondjuk fiú volnál… és fütyid lenne!

Ilona: *(Ismét felhevülten, beindultan.)* Ki tudja…? Ki tudja, mi van nekem? Gyere! Gyere te kis melegem anyucihoz! Így még sokkal, de sokkal izgalmasabb!

/A pamlagra térdel. Átkarolja a pamlag mögé menekülő férfi nyakát./

Tamás: Ne! Ne!

/Véletlenül kicsúsznak a könyvek, amelyek a pamlag rossz lábát alátámasztották. A pamlag felborul. A két ember mögé hengeredik./

Tamás: Ne már! Ne izélj! Bármikor bejöhetnek!

/Tamás félig felemelkedik, Ilona lerántja./

Ilona: Nyugi! Befizettük a pénzt! A tiéd vagyok! Te! Te táncoslábú kisleány!

/A szoba sötétbe borul. A telefon megcsörren. Judit az irodarészben. Hallgatózik. Aztán felveszi a mobilt. De lehet szájmikrofonos fülhallgató rajta. Akkor jobban tud mozogni, tenni, venni./

Judit: Halló! Jó napot kívánok! Még ma!

/Kerekes jelenik meg hátul. Egy bárszéken ül. Telefonkagyló a kezében./

Kerekes: */közepes akcentussal/* Halló! Jónapot, kisasszony! Nevem: Kerekes László. Olvastam a hirdetést. Ígérik komolyan, még ma találnak partnert?

Judit: A lehetőségekhez képest… Mindent megpróbálunk…

Kerekes: Csak mondom azért, mert itthon mindig telerakják a zsebem ígéretekkel. De mikor ígéretekből kell csinálni valóságot…! Hiszen érti! Puff! Szétpukkan!

Judit: */némi ijedtséggel/* Ön nem magyar?

Kerekes: De! Dehogynem! Ízig-vérig! Azért akarok magyar feleséget. De Amerikában élek. Gondolom ez nem akadály, tudnak nekem társat keresni.

Judit: */zavartan/* Hát.. talán… Nem is tudom…

Kerekes: Amikor olvastam a hirdetést, rögtön éreztem, ez egy jó ötlet. Még ma! Van benne… Hogy is mondjuk?… ötlet! Kockáztatnak. Csinálhatnák Amerikában is. Még ma! Ez tetszik! Nekem sürgős a dolog. Este repülök New Yorkba. Magammal akarom vinni a jövendőbelimet… Halló!

Judit: Ma? Ma este? Már két óra!

Kerekes: Csak bízza rám. Önök ígértek egy szolgáltatást: még ma bemutatnak egy hölgyet. A többi az én dolgom kedves... Még nem is tudom a nevét.

Judit: Judit. */Hangosan, hogy Tamás is hallja/* De sajnos, Kerekes úr, sajnos, nem hiszem… Nem hiszem, hogy ilyen gyorsan…

Kerekes: Gyorsan? Még ma! Nem én mondom. Maguk ígérik.

Judit: De hogy ilyen… ilyen gyorsan ilyen célra…

Kerekes: Milyen célra? Én feleséget akarok, Judit… A legszebb cél, nem?

Judit: Na, de hogy ma este New Yorkba…?!

/Kerekes és Judit következő dalukat egyszerre is énekelhetik a második versszaktól, ha az összhang megteremthető./

/Ének, ideges/

Magának nem mindegy?
Mondja, miért fáj,
hogy a hitvesem
énvelem merre száll?
Itt a dollárja,
tudom, úgy várja,
mint a mannát
a héber
a pusztába'.

Judit: */A merengő vágy dala/*

New York! New York!

Te álmaink álma e kis honban.

New York! New York!

Ha bánat emésztett, én ott voltam.

New York! New York!

New York! New York! New York!!

Kerekes: Magának nem mindegy?

Ha van dollárom

és nőt veszek, jónak,

ha úgy látom.

Nincs ilyen New Yorkban,

ott a pénz beszél,

és ki félős vagy tétova,

meg nem él!

Judit: New York! New York!

Te félelem és vágy forrása!

New York! New York!

Szemem igaz arcodat nem látja.

New York! New York! stb.

Kerekes: Nyilván nem azért van hirdetés, hogy az ügyfeleket lebeszéljék. Én kifizetem azt a pénzt, amit a többiek. És azt kérem, amit a többiek. Mibe kerül ez? Ötszáz dollár? Ezer? Adok kétezret.

Judit: Kétezer dollárt…? Nem is tudom… Egy pillanat!

/Judit kikapcsolja a mobilt, elindul a szoba felé, aztán megtorpan, visszafordul, tétovázik. Bekapcsolja a mobilt./

Judit: Bocsánat! Csak előkészítettem a számítógépet… Van valami elképzelése a… hölgyről?

Kerekes: Természetesen. Ha veszek valamit, van róla elképzelésem. Fiatal legyen, csinos, reprezentatív. Ha lehet, tudjon angolul. De ha nem tud, nem baj. Majd megtanul. De van valami, ami elengedhetetlen.

Judit: És mi az?

Kerekes: Legyen érvényes útlevele. A vízumot én két perc alatt elintézem. Ő ma este velem jön.

Judit: Nem akarom ámítani, uram, de az ön kívánsága… Hogy is mondjam? Kissé extrém.

Kerekes: Extrém? Mért extrém?

Judit: Nem hinném… Nem gondolom, hogy a számítógépünkben találunk ilyen hölgyet… Egy olyat, aki rögtön elutazik…

Kerekes: Jó! Oké. Legyen ötezer dollár. Mikor láthatom a partnerem?

Judit: Ötezer…? Nem is tudom. Nem tudok biztosat mondani, uram. Ez elég abszurd kérés.

Kerekes: Extrém, abszurd, kedves Judit? Üzletet akar, és ilyeneket mond? Érdekes. Azt hiszem, ezt jobb lenne személyesen megbeszélni. Hol az iroda?

Judit: Az iroda? Az iroda Maláta utca nyolc, második emelet. De… kérem…

Kerekes: Odamegyek. És tudja mit? Emeljük a tétet! Ha találnak megfelelő feleséget nekem, legyen tízezer dollár a díj! Én üzletember vagyok. Ha valamire szükségem van, annak megadom az árát, bármibe kerül.

/Kerekes eltűnik. Judit kikapcsolja a mobilt./

Judit: Idejön. Ez olyan. Ha azt mondja, ez idejön. */A szoba felé néz./* Mit csinálnak ezek? */Kiabálni kezd, mintha telefonálna./* Igen, uram! Idejön? Most rögtön? Várjuk! Csak jöjjön! Maláta utca nyolc, második emelet. Ki vagyunk írva. Öt perc múlva?! Rendben! Viszontlátásra!

/Judit belerúg az asztalba, és egy dossziéval a tetejére csap. A szoba közben kivilágosodik.

Ilona a kiabálásra felriadva, kiugrik a pamlag mögül. Igazgatja a ruháját. Tamás felkapja a nő bugyiját, odadobja, Ilona a táskájába teszi. Tamás négykézláb mászik elő. Feláll, az inge félig kigombolva lóg. Nadrágja is. Kapkodva igazgatja magát./

Ilona: Nahát! Hogy te milyen vad vagy, szivi! Nahát! Még hogy meleg…! Nahát! Ó, ti kis táncoslábú lánykák!

/Judit kopog a szobaajtón./

Ilona: Tessék!

/Ilona és Tamás felrántja a pamlagot, de a könyveket nem igazítják vissza.

Judit belép. Tamás mereven áll a rosszul begombolt ingben, Ilona pedig

igyekszik <u>könnyed</u> lenni. Judit Tamásra bámul./

Ilona: Milyen kedves kis szoba! Igazán tökéletes találkahely, kisasszony! Gratulálunk a Még má-nak!

Judit: **Látom**, megismerkedtek.

Ilona: Ó, igen! Azt hiszem, sikerült közelebb kerülni egymáshoz! Ugye, szerelmem?

/Ilona átkarolja Tamást és a férfit vonszolva táncolni kezd./

Ilona: Az egész világ tágul,
tágulunk elöl, hátul,
csak bent egy kicsi törpe
nem mozdul sehova.
Ő őrzi bent a titkod,
ezért kell néha innod,
és elsuttogni azt, hogy
aki vagy kicsoda!
Aki vagy kicsoda!
Aki vagy kicsoda!

(Tamásnak sikerül kirántania magát a szorításból.)

(Judit kirohan. Zene megszakad. Vigyorral megáll a tánc utolsó merev gesztusában.)

Tamás: Na, Icus, ezt elbasztuk!

(Tamás pamlagra veti magát, ami hátra lendül és Tamás egy bukfenc után elterül hason, mint egy béka.)

I. felvonás vége

II. felvonás

/Judit a pamlagon ül. Villog a Még ma felirat. A rádióból valamelyik betétdal zenéje szól. Judit feláll, felemeli az ölelkező párt ábrázoló kerámiát a feje fölé, mint aki földhöz akarja vágni./

Judit: */üvölt/* Dögölj meg, Pahonyai,!

/A kerámiát óvatosan visszateszi az asztalra, de itt szét is szedheti és a nő meg a férfi külön áll. Majd nyugodtan visszaül a már biztosan álló pamlagra.

Tamás – még Béla öltözetben – besiet a lakásba./

Tamás: Judit! Judit!

/A szobába megy. Megnyugodva látja, hogy Judit ott van. Liheg, leül a fotelbe./

TAMÁS: Leráztam. Bevette… Megadtam neki egy címet, hogy ott lakom! */Erőltetetten nevet./* Csók utca ötvenhat! Hahaha! Csók utca! Csók… Ilyen utca nincs is. */Csend./* Hallottam, telefonáltál. Ki volt?

/Judit hallgat/

Te! Csak nem gondolod azt, hogy én meg ez a nő…? Vagy hogy én akár egy ujjal is…? Nem fért a bőrébe, az biztos! */Berendezkedik a mesélésre, de a szeme vibrál./* Képzeld, megkérdezte… Ez volt az első kérdése: "hány centi?" Mondtam a telefonba, hogy egy alacsonyabb férfit tudunk csak ajánlani. Mondom neki, hogy százhetvenöt, de nyáron tágulok! Mire ő: én is!!! Mármint, hogy ő is tágul! Jó, mi? */Nevetgél. Csend/* Nem volt szerencsém ezzel a nővel. Ilyen eset ezerből egy… hogy valakit ilyen nehéz lerázni…

Judit: Ez várható volt. */Mereven nézi Tamást./*

Tamás: Bele kell jönni! Tudtuk, hogy nem lesz könnyű, kicsim… Nem? De egy hét múlva már nevetni fogunk ezeken a kis döccenőkön.

Judit: Az ember mindent tud előre, de nem akar tudni róla.

Tamás: Kétszázezer forint! És még nincs vége a napnak! Én mondtam! Ez a mi kincsesbányánk! És láthatod, ez egy jópofa játék!

JUDIT: Játék…

TAMÁS: Egy show!… Hát, amit ti csináltatok azzal a Dinikével! Fantasztikus volt! Fantasztikus! Te találtad ki, hogy gyereked van, ugye? Ahmed Józsika! Óriási!

Judit: Az egyik kitalálja, a másik megcsinálja.

Tamás: De hogy vetted rá a Dinikét, hogy belemenjen? Fantasztikus! Le a kalappal! Überoltál! És még te voltál megijedve! */Csend/* Egy férfi jön?

Judit: Egy férfi.

Tamás: Van valami… elképzelése?

Judit: Elképzelése? Az van neki.

Tamás: Nem gond. Ha Pista nénit meg tudtad főzni, akkor egy férfi már nem gond. Te! Lehet, hogy itt is beválna az Ahmed Józsika! Az a kis édes, a két és fél éves!… És mi az elképzelése?

Judit: Boldog akar lenni − a szerencsétlen…

Tamás: Á! Feleséget akar még ma. Mért ne! Ezért vagyunk! Csak úgy jönnek a telefonok! Megindult az üzlet! Érzed, ahogy pezseg a levegő? Ahogy egyre gyorsabb iramban forog a körhinta! Körbe, körbe! Imádom ezt az érzést! Imádom! Érzem, hogy élek! Te nem?

Judit: De. Én is érzem, hogy te élsz.

Tamás: No, és miért akar "még ma" feleséget a kedves ügyfél? Valami kis csalafintaság, hazugság, csel vagy csapda biztosan van mögötte.

Judit: Nincs. Nősülni akar.

Tamás: Ma? Még ma? Hogy…? Ma jött rá a dili? A nősülhetnék?

Judit: Igen. Ma jött rá. Mert este hazarepül New Yorkba. A feleségével együtt.

Tamás: Mi? Hipp-hopp? Délután nősül, este repül, reggel válik? Ez Amerika! Modern világ − a célunk a tepsi.

Judit: Nagyjából.

/Tamás arcáról leolvad a mosoly./

Tamás: Viccelsz?

Judit: */Feláll, lekapcsolja a rádiót./* Egy amerikás magyar. Üzletember. Mindjárt itt lesz. Tízezer dollárt fizet, ha találsz neki megfelelő partnert.

Tamás: Mi…? Tízezer mit? Dollárt? De hát az annyi, mint… annyi … annyi mint…! Ne már…! Édesem! */Fel-alá járkál./* Tízezer dollár? Csodálatos. Este elutazik? Tízezer dollár? Ennyit te nem kérhettél. Ezt ő ajánlotta. Persze, persze… Hogy mernénk mi ekkora pénzt kérni! Ámbátor… Talán fel kellene emelni a tarifát… Mi az az ötvenezer forint ma már? És pláne holnap! Egy feleségért? Vagy férjért? Bagó! Igen, holnaptól fel kell emelni. Tízezer dollár? Fantasztikus! Több, mint egy évi fizetésem. Na, ezt át kell gondolni nyugodtan. Tehát most idejön? Most azonnal? Miért?

Judit: Mert megmondtam neki, hogy nem tudunk számára partnert ajánlani.

Tamás: /*Elhűlve/* Te azt mondtad egy tízezer dolláros pasasnak…? Azt mondtad, hogy nem tudunk számára – még ma – partnert?!

Judit: Látom, neked mindegy,

nem bánt és nem is fáj,

hogy a hitvesed

ővele merre száll!

Ha van dollárja,

a mancsod úgy várja,

mint a mannát a héber

a pusztába'!

Tamás: New York! New York!

Te énnekem itt vagy e kis honban!

New York! New York!

Én Pesten is csak rád gondoltam!

New York! New York!

New York! New York!

Judit: Neked ugyan mindegy!

Csak a dollár kell,

és hogy mit adsz el, az

nem is érdekel!

Kinyílt a két szemem,

kicsit későn már,

mert nálad a nóta,

és áll a bál!

Tamás: New York! New York!

Most nyerni szeretnék végre már!

New York! New York!

Mért baj, ha most nékem áll a bál?

New York! New York!

New York! New York!

(Dal vége.)

Te! Ennél tisztább ügy nincs! Megjön! Lejattol. Beeteted, hogy elmégy vele, aztán slussz! Elszáll egyedül. Pénz marad. Judit! Judit!

Judit: (*Ideges.*) Ne üvölts, jó? Itt csak én kiabálhatnék, ha akarnék.

Tamás: Kérlek, most ne! Ne veszekedjünk! Ha ez a pasas idejön, cselekedni kell, nem veszekedni! Vedd fel a hosszú zöld ruhát. Hozzá azt a tollas kalapot… Volt valami különleges kívánsága?

Judit: Az útlevél.

Tamás: Útlevél? Az van! Persze, hogy van. Megmutathatod neki.

Judit: És még mit mutathatok meg? Amit te az Ilonának?

Tamás: Úristen! Te még itt tartasz? Csak nem képzeled? Mire esküdjek meg, hogy hozzá sem nyúltam?

/Judit nézi./

Na jó, hozzányúltam. Pontosabban ő nyúlt hozzám. Akart! Erőszakoskodott. De én ellöktem magamtól és ettől borult fel a pamlag… Judit! Mindjárt itt lesz

az amerikai! Ezt megbeszéljük este! Este csak egymással foglalkozunk. Bezárkózunk, és csak egymással foglalkozunk. Kérlek, menj öltözni!

Judit: Nem!

Tamás: Neked nem kell tízezer dollár?

Judit: Így nem.

Tamás: Szóval nem?

Judit: Szóval nem! És ne gondold, hogy haragszom rá! Nem haragszom rád, mert belelöktél ebbe a játékba. Nem haragudhatok. Csak magamra haragudhatok, hiszen én engedtem, én alkalmazkodtam, én alázkodtam. Én vagyok a vétkes… egyszer abba kell hagyni. Nem megyek.

Tamás: Jó! Te megteheted! Megteheted, hogy kiszállsz a buliból a kellős közepén. Én nem. Nekem a jövőre is gondolnom kell.

Judit: Gondolj!

Tamás: A gyerekeinkre!

Judit: Gondolj!

/Csengetnek./

Tamás: Cserbenhagysz?

Judit: Cserben.

Tamás: Annyit megteszel, hogy beengeded a pasast, és leülteted?

Judit: Miben sántikálsz már megint?

Tamás: Megteszed?

Judit: */Megrántja a vállát./* Mondjuk: igen. És utána…? Mit akarsz?

Tamás: Öt perc múlva jövök, és beszélek vele. Addig ne mondj neki semmit. Nyugalom! */Remeg./* Bízd rám!

/Tamás kisiet, Judit megy ajtót nyitni. Kerekes belép./

Kerekes: Kezitcsókolom! */Kezet csókol./* Magával beszéltem?

Judit: Igen. Jó napot! Fáradjon beljebb!

/Bemennek a szobába./

Kerekes: Azt hittem, ez valóban iroda. Kerestem az utcán a táblát, de csak egy hentest találtam. Vágta a féldisznót. Gondoltam rögtön, nem ő foglalkozik társkereséssel… Milyen kellemes itt! Mint egy találkahely. Ügyes!

Judit: Foglaljon helyet!

Kerekes: Jöttem rögtön, mert gondoltam, jobb ezt személyesen. */Juditot fixírozza./* Esetleg megnézni a választékot… Mióta csinálja, kedves Judit?

Judit: Mit? Ja, a…céget?

Kerekes: Na, igen, azt.

Judit: Nem régen… Még csak most kezdtük… Ma reggel jelent meg először a hirdetés.

Kerekes: Kezdték? Kivel?

Judit: Ketten… a férjemmel.

Kerekes: Ó! Van férje. Gondolom, az ő ötlete volt.

Judit: Honnan tudja?

Kerekes: Nézze, az Egyesült Államokban az ember megtanulja, hogy nem kell mindent megkérdezni, de mindent tudni kell. Ehhez azonban meg kell látni, mi van a kimondott szó mögött, és kell olvasni a szemekből.

/Nézi Juditot. Judit zavartan feláll./

Judit: Hozhatok egy kávét?

Kerekes: Üljön csak le kedves Judit! Én üzletet kötni jöttem magához, nem kávézni.

Judit: Sajnos az üzletről én most nem tudok beszélni…

Kerekes: Akkor ne beszéljünk róla. Beszéljünk másról… Például arról, hogy miért boldogtalan egy asszony, aki lehetne boldog is?

Judit: Mégiscsak hozok egy kávét.

Kerekes: Maga minden mozdulattal, szóval elárulja magát, kedvesem. Ez a "Még ma"-nem magának való játék.

Judit: *Még ma* játék? Nem értem…

Kerekes: Dehogynem érti. Az ötlet nem rossz. Csak… hogy is mondjuk?... Kicsinyeske.

Judit: Miről tetszik beszélni?

Kerekes: Az ilyent csak gátlástalan ember csinálja sikeres… sikeresen. Fel sem merül a kételkedés bennük, hogy nem sikerül, vagy hogy más embernek kárt okoznak. Tudja, ilyet nem csak pénzért csinál az ember. Hanem bizonyítani, hogy ő okosabb a többieknél. Az orruknál fogva vezeti őket. Ez a nyereség néha többet ér, mint a pénz. Jobban kielégíti az igazi csalót! Magának ez nem való. Más egy életen át csinálja. A magafajta ember egy óra alatt megbukik.

Judit: Honnan tudja…?

Kerekes: */Feláll, járkál./* Csak sejtem. Maguk nem tudnak ajánlani senkit. Csak a pénzt akarják. Feltételezem…, ha én lennék a maguk helyében… igen… azt hiszem, lenne néhány emberem, nők, férfiak, akik társkeresőknek… na!... adják ki maguk… Találkoznak és lelépnek. De… maguk nem ezt csinálják. Maguk… igen… maguk saját magukat adják ki társkeresőnek. Elég kisinyeske dolog, már ne haragudjon! Biztos a bukta! Így mondjuk, ugye, a lebukást?

/Kerekes betétdala. Lehet egy rock and roll paródiája./

Kerekes: Ne lopj a boltban, ne csalj kicsit,

aki egy embert öl meg, azt elviszik.

Száz dollárt ne sikkassz, ha van százezer,

ha okos vagy, börtönben sose leszel.

Judit: A bűn, az bűn!

Kerekes: A bűn egy szó!

Erre is, arra is mondható.

Judit: A bűn, az bűn!

Kerekes: De bűntelen,

ki nagyban dolgozik szüntelen.

Ne törj be a bankba, légy bankáros,

nem üldöz, de áld majd a nagyváros.

Ne erőszakolj meg egy nőt, vigyázz!

légy főnök, és bújik az ágyadba száz!

Judit: A bűn, az bűn!

Kerekes: A bűn egy szó!

Erre is, arra is mondható.

Judit: A bűn, az bűn!

Kerekes: De bűntelen,

ki nagyban dolgozik szüntelen.

Ne zsarolj, ne csempéssz, az oly ronda,

csak bújj be, kicsim, a hatalomba.

És el ne feledd, akárhova mész,

hogy fejben a bűn,

de tiszta a kéz!

/Refrén. Tánc/

Judit: Most mit fog csinálni? Megy a rendőrségre?

Kerekes: Rendőrség? Mi nekem abban a biznisz? Nekem feleség kell, kedves Judit, nem vádlott.

/Tamás női ruhába öltözve, kesztyűvel a kezén, női kalappal a fején, kicsi fátyollal a szeme előtt, kopogtat az ajtón. Belép./

Tamás: Bocsánat! Nyitva volt az ajtó. Á! Jó napot! Maga az amerikai, ugye? Ó! Karolina vagyok!

Kerekes: */Csodálkozik. Nem ismeri fel a női ruhába bújt férfit, de gyanakszik./* Kezit csókolom! Kerekes László!

Tamás: */Elhúzza a kezét./* Ó, hagyja! Milyen udvarias! Ne haragudjon, ha egy kicsit megvárakoztattam…

/Judit első döbbenetéből magához térve, figyelmeztetni akarja Tamást./

Tamás: Ez a téboly, ami a városban van! Fantasztikus! Persze jó helyen mondom! Egy new-yorkinak! Ott aztán van *traffic*! Köszönöm, kisasszony, hogy felhívtak… */Terelgeti Juditot kifelé./* A férje mondta, miről van szó… Most már magunkra hagyhat minket! Két felnőtt, ivarérett… mit is mondok, haha!… nagykorú ember már segítség nélkül is meg tud - ismerkedni… */Kituszkolja Juditot./*

/Tamás leül a pamlagra. Kerekes is leül./

Tamás: Milyen csodálatos véletlen, hogy összehozott bennünket a számítógép! Nagy dolog ám a technika!

Kerekes: Ön tehát…

Tamás: Igen, én egy olyan partnert kerestem, akivel mint egy baráttal, mint egy társsal elmehetek valahova messze, messze, hogy elfeledhessem… */Elcsuklik a hangja. fogalma sincs, mit kellene elfelednie./*

Kerekes: Mit? Ha szabad kérdeznem…?

Tamás: Kérem, most még ne… Most még nem tudnám… Majd eljön az ideje, akkor mindent elmondok…

Kerekes: Ahogy gondolja. Tehát ön eljönne velem Amerikába?

Tamás: Igen. De csak abban az esetben, ha tetszem Önnek. És Ön is úgy gondolja, hogy tudnánk együtt élni békességben és boldogságban.

Kerekes: Bocsásson meg, de meg kell kérdezni: ön hajadon? Vagy… elvált?

Tamás: Tudja, kedves László, én lánykoromban elhatároztam, hogy csak egyszer megyek férjhez. De a férfihez, akivel összekötöm az életemet, örökké hűséges leszek. És ezt az elhatározásomat be is akarom tartani!

Kerekes: Ez szép. Angolul? Tud?

Tamás: Yes. I know. Kicsit. Little.

Kerekes: Mivel foglalkozik?

Tamás: Jogász vagyok.

Kerekes: */Ellenérzéssel/* Jogász?

Tamás: Nem. Fogász. Fogorvos.

Kerekes: Az kitűnő!

Tamás: Látom, a bal kettesen van egy pici lyuk… Majd megcsináljuk.

Kerekes: Igen? Nem érzem.

Tamás: Hohó! Mert még pici. De megnőhet.

Kerekes: Talán mondták, hogy útlevélre szükség lesz, ha megegyezünk. Este már vissza kell repülni New Yorkba.

Tamás: */Ügyetlenül kinyitja a retiküljét és felmutatja az útlevelet./* Tudom! Itt van! De olyan rossz a fényképem! Nem mutatom meg magának, mert kiábrándul! */Az útlevelet visszadobja a retikülbe, a retikült az asztalra./* Tudja, minden nő egy kicsit hiú. Vagy nagyon. De ezt meg kell nekünk bocsátani… */Véletlenül a hajához nyúl, úgy érzi, elcsúszott a paróka. A tükörhöz lép./* Bocsánat! És maga mivel foglalkozik, ha megtudhatom?

Kerekes: */A retikült felveszi, kinyitja, kiveszi az útlevelet, megnézi. Az útlevelet elteszi a zsebébe, a retikült visszazárja és az asztalra teszi. Közben beszél:/* Van egy kis gyáram, pontosabban üzem. Lámpát szerelünk össze, és szállítjuk a világ minden részébe…Igen… Most éppen azért voltam Magyarországon, hogy üzletet csináljak… Itt gyártanak egy-két jó alkatrészt, vásároltam…

Tamás: */visszatér a pamlaghoz/* Ó, nagyszerű! Lámpák! Imádom a lámpákat! Pláne, ha amerikai! Olyan fényesen világítanak.

Kerekes: Kedves Karolina, én üzletember vagyok, gyorsan szoktam dönteni.

Tamás: */pipiskedve/* Ez azt jelenti…?

Kerekes: Ha maga is úgy akarja, ma este repülni fog!

Tamás: Jaj! Akkor mennem kell! Össze kell csomagolnom! Ó, de boldog vagyok! Ne haragudjon, hogy nem ugrom a nyakába, és nem csókolom össze-vissza, de a rúzsom…!

Kerekes: Csókolózni ráérünk! Persze csak, ha én is tetszem magának!

Tamás: De mennyire tetszik! */énekel/* "Álmaimban valahol én megláttalak…"Bocsásson meg, a boldogság! */kifelé/* Kisasszony! Kisasszony!

/Judit bejön. Fürkészve nézi Kerekest, aki nem is néz rá./

Judit: Igen!

Tamás: Gratulálok a Még mának! Nem tudom, a többi társkereső milyen sikerrel fordult Önökhöz, de mi csak hálásak lehetünk! Igazán nem sajnálom azt a pénzt, amit önöknek kifizettem! Gondolom, László is így gondolja!

Kerekes: No persze! A pénz! */A zsebébe nyúl, aztán széttárja a karját./* Ó, de kellemetlen! Úgy siettem, hogy találkozzunk. Elfelejtettem felvenni pénzt. Fizethetek kártyával…?

TAMÁS: (*Hökkent.*) Itt? Nem hiszem… Ugye kisasszony, itt nincs lehetőség fizetni kártyával… De semmi baj! Gondolom, a kisasszony elkíséri egy bankba…

Kerekes: Nagyszerű ötlet! Igen, igen. A közelben van egy bank, láttam.

Judit: Sajnos, most… most éppen nem érek rá…

Kerekes: A taxi itt vár a kapu előtt, két perc az egész…

Judit: De kérem, nem szeretném…

Tamás: De kedves Judit… Ugye Juditnak hívják? Az üzletért néha áldozatokat is kell hozni! Biztos megéri maguknak!

Kerekes: Karolinának igaza van! A tízezer dollárt sajnos másképpen nem tudom kifizetni…

TAMÁS Tízezer dollár? Milyen nagyvonalú! Hihi! (*Végig simítja magát.)* Ennyit ér egy tökéletes mennyasszony?

KEREKES Sokkal többet, Karolina, sokkal többet!

Judit: Rendben van. Induljunk.

Tamás: És én…?

Kerekes: Maga…?

Tamás: Hányra legyek a reptéren?

Kerekes: Nyolcra, kedves Karolina. A indulási oldalon várom.

Tamás: Ott leszek! Csak egy kicsi bőröndöt viszek. A legkedvesebb gyerekkori emlékeimen kívül mindent itthon hagyok. Mindent! Nincs szükségem semmire, csak magára!

/Betétdal/

Tamás: Csak egy kismackó és egy kokárda,
talán más nem is fér a kosárba.

Kerekes: Tán a lobogónak még lenne hely,
meg a fényes szellőnek, hogy fújja, hej!

Judit: Egy kis hazugság tán odafér,
el kell vinni, kint még többet ér.

Tamás: Csak a babám, meg néhány fotó,

és az élet így folytatható.

Kerekes: Ne felejtse el a fogkefét!

Ilyen kis utazásra az pont elég.

Judit: és ne hagyja itthon a sebeit,

másutt lágyabban kenegetik.

Tamás: Csak az emlékkönyv, meg a kis napló,

Judit: Meg a múlt!

Kerekes: A jövő!

Tamás: Csomagolható!

és ha kimaradna valami,

utánam lehet…

Judit: Hajítani!

/Kiosonnak Kerekessel. Tamás nem veszi észre, hogy egyedül táncol./

Tamás: Csak egy kismackó és egy kokárda,

talán más nem is fér a kosárba…

/Észreveszi, hogy egyedül van, Tamásként folytatja./

Csak a babám, meg néhány fotó.

és az élet így folytatható.

/Bill bejön, óvatos, félénk, retteg az újabb "merénylettől", de Judit miatt visszajött.

Tamás dúdolva a dalt mórikál, táncol tovább. Repülni tudna a boldogságtól a tízezer dollár miatt. Bill, mikor meglátja a nőt, megpróbál menekülni./

Bill: Bocsánat!

Tamás: */mint Karolina/* Á, jó napot! Milyen csinos fiatalember!

Bill: Elnézést! Én nem vagyok társkereső! Nem kell félreérteni, én… én csupán…

Tamás: Mondja csak, csinos fiú, mondja!

Bill: Én a villanyszámlás vagyok!

Tamás: */Megragadja Billt./* Ó, a villanyszámlás! Mindig egy villanyszámlásról álmodoztam lányságom buja éjszakáiban! Amikor testem a vágy tüzében lobogott, örökké egy erős, férfias villanyszámlás jelent meg előttem */Billhez közeledve vonaglik/*, aki meztelen kajával megragad, és…

Bill: *(Bill vergődik. Tamás felemeli.)* Kérem, kisasszony, én nem az vagyok… nem én vagyok az! Nekem mennem kell… Ne! Ne!

Tamás: Maradj csak, maradj itt, te kis forró töpörtyű! Ragadj meg, ölelj, csókolj! Tépd le a ruhám! A tiéd akarok lenni! Itt, most!

Bill: Segítség! Tamás! Judit!

Tamás: (*elejti Billt és normális hangon)* Itt vagyok. Mit üvöltözöl? Megbolondultál?

BILL: (*felismeri – rémülten hátrál a padlón ülve*) Úristen! Tamás…!

Tamás: Na! */megpördül,Bill felett lengetve a szoknyáját/* Mit szólsz? A tökéletes társkereső szolgálat: elöl fiú, hátul lány.

Bill: De hát mi ez? Megőrültél? Te nem vagy meleg?

Tamás *(Játszik.)* Honnan tudod? Sose próbáltál ki. Persze még nem késő! Tetszem? (*Vált*.) Egyébként most én voltam a menyasszony.

Bill: És Judit?

Tamás: Ő volt a Még ma.

Bill: De mért?

Tamás: Tízezer dollárért.

Bill: Nem értem.

Tamás: Több dolgok vannak földön és egen kedves Bill…

Bill: Judit hol van?

Tamás: */pipiskedik/* Elkísérte a vőlegényemet. Csak ki ne kezdjen vele az a kis hamis! A derekát töröm le!

Bill: Ne hülyéskedj már, jó? Hova ment?

Tamás: De félti, de félti! Csak nincsen maguk között valami? "Maga rég nem lesz a világon, mikor én még mindig imádom…"

Bill: (*Megragadja Tamás ruháját*.) Hagyd már abba!

Tamás: Jó, hogy nem szakítod el! Ez az egyetlen rongy, ami rám jött! Elment a bankba az amerikaival a pénzért, mert nem volt a pasasnál kápé.

Bill: Egy amerikaival?

Tamás: "Túl az Óperencián boldogok leszünk…!"

Bill: Egy amerikaival, akinek te vagy a menyasszonya?

Tamás: Neki őriztem meg a szüzességemet!

Bill: Hülye!

Tamás: Pedig mennyien akarták! Tudom, te is! (*Nyomul.)* Te kis édes! Most megfoghatod a mellemet!

Bill: Menj a fenébe! Egy amerikait akarsz becsapni?

Tamás: A bácsi elrepül! Este elrepül! New York messze van, lalala!

/Erőteljes kopogás az ajtón./

Tamás: */józanul/* Az ördögbe! A bikás? Még nincs is négy óra! Tartsd szóval, amíg átöltözöm!

Bill: Szó sincs róla!

Tamás: Bill!

/A szobaajtóhoz siet, meglátja a beviharzó Anyát./

Anya: Jó napot!

Tamás: Úristen!

/Ijedten visszaugrik és egy másodpercnyi gondolkodás után a pamlagra veti magát és maga mellé rántja Billt. Magához öleli./

Bill: Te barom! Engedj el! Megvesztél?!

Tamás: Psssz… Légiveszély! Légy férfi! */Átöleli, mintha csókolná./*

Anya: Kérem! Van itt valaki? */Belép a szobába./* Bocsánat! Bocsánat, kérem! Nyitva volt az ajtó…

/Tamás és Bill "kibontakoznak"egymás karjaiból./

Tamás: De kérem! */Gyorsan elfordul, hogy rendbe hozza magát./*

/Bill zavartan vigyorog és gesztikulál visszafogottan./

Anya: Mondtam: bocsánat! Nekem itt sürgős elintéznivalóm van. A csalókat keresem!

Tamás: */Csuklik egyet./* Csalókat? Miféle csalókat?

Anya: */elpityeredve/* Pimasz és aljas csalókat, tudja, kedvesem! */Leül a pamlagra./* Akik elszedik a szegény embertől a pénzt és nem adnak érte semmit!

Tamás: */Billhez/* Maga érti, Elemér?

Bill: */félre/* Naná! Mert nem!

Tamás: */Billnek/* Kuss!

Anya: Nem tudják, hol az a strici a Még mától?

Tamás: Csak nem arra a kedves fiatalemberre gondol, aki minket is összeismertetett Elemérrel?

Anya: Kedves?! Egy csaló! Ötvenezer forintot fizettem neki! És akkor idedob egy… már megbocsássanak! Idedob egy ribancot!

Bill: Hoppá!

Tamás: Ribancot? Csak nem?

Anya: De bizony! Egy nőt, akinek: GYEREKE VAN!

Bill: Nem értem. A néninek ajánlottak egy nőt, akinek gyereke van?

Tamás: */Billnek/* Hülye!

Anya: Nekem? A fiamnak! De ezt nem ússza meg szárazon! Ha nem adják vissza a pénzemet, megyek a rendőrségre!

Bill: Én megmondtam!

Tamás: Talán nem kéne elsietni!

Anya: Egy szegény özvegyen lehet élősködni? Ki lehet rabolni? De majd én bosszút állok!

Tamás: Kérem…! Ne tegye! A bosszúállás csúnya dolog!

Anya: És a csalás?

Bill: Na, az se szebb!

Tamás: */Billnek/* Kuss! */Anyának/* Talán valami félreértésről van szó…

Anya: Még hogy félreértés! Egy Ahmed Józsika nevű zabigyereken mit lehet félreérteni?

Bill: Ahmed Józsika? Smá Jiszroél! Anyám!

Tamás: */Billnek negédesen/* Voltál már szétrúgva, édes? */Anyának/* Asszonyom! Talán meg lehet egyezni velük békésen. Visszafizetik a pénzt…

Anya: Nem! Most már nem!

/Az ének alatt az Anya és Bill együtt táncolnak. Tamás csak lejelzi a mozdulatokat: kifejezi egyet nem értését./

Anya: Ne bántsd a gyengét!
Ne fend a pengét!
Mert egyszer elhagy, kis csalóm, a jószerencséd!

Bill: */Tamásnak/* Kit kinevettél,
a földről felkél,
és szörnyű bosszút áll minden kegyetlen percér'!

Tamás: /*Eléjük perdül. Áhítattal/*
/Éneke alatt a másik kettő felváltva ismételgetheti: a bosszú! A bosszú! A bosszú! stb./
Ó, a megbocsátás emberi erény,
ki az ütést állja, az ám a legény!
Bűn a büntetését mindig elnyeri.
Ne ítélj te, hagyd meg a jogot NEKI!

Anya: Butának látod!
A csőbe rántod!
Míg nem mozdulnak meg itt bent az oroszlánok!

Bill: Mancsuk lesújt rád,
készítsd az urnát,
valld be a bűnöd, mielőtt szemed lehunynád!

/Tamást Bill megelőzi./

Bill: */csúfolódva/* Ó, a megbocsátás…

Tamás: …emberi erény!

Anya: Ki az ütést állja…

Tamás: …az ám a legény!
Bűn a büntetését…

Bill: …mindig elnyeri!

Tamás: Ne ítélj te, hagyd meg…

Bill: */Az anyára mutat/* …a jogot neki!

/Tamás megpróbálja Billt utolérni, hogy bokán rúgja, de belegabalyodik a szoknyájába./

Anya: Meg nem bocsátok! Pusztítsa átok,
aki egy gyönge anyát a palánkon átdob!

Bill: Ím a tanulság!
Nincs benne újság,
mégis elgágogjuk, bár tudjuk, nagyon unják.

/Hárman elgágogják, táncolják, játsszák a fenti dallamra a fenti gondolatok -

paródiáját: a soha be nem teljesülő kis bosszúk történetét./

Anya: Megyek a rendőrségre!

/Indulna, de Bill mintegy véletlenül folyton elé áll, akadályozza./

Bill: Nagyon igaza van!

Tamás: Bill!

Anya: Megyek a bíróságra!

Bill: Kapja el őket!

Tamás: Megöllek!

Anya: Van még jog, van még igazság ebben az országban!

Bill: Az van! Jog és igazság! Jól tetszik mondani! Hol van?!

/Tamás felismeri Bill szándékát./

Anya: Ezt nem ússzák meg szárazon!

Bill: Majd a tárgyaláson minden kiderül!

Anya: */megtorpan/* Az biztos!

Bill: Az biztos!

Tamás: Az biztos! A bíróság meg fog döbbenni, hogy egy gyerekes anyát ajánlott a Még ma! Gondolom, a kedves fia is tanúskodni fog!

Anya: Majd én tanúskodom!

Tamás: Persze! Maga is. Ő is. Végül is neki ajánlották. Egy megesett lányt!

Bill: Ajvé!

Tamás: Képzelje el, Elemér, ha én… ha nekem volna egy gyerekem, és úgy akarnám magam a nyakába varrni! Mit szólna?

Bill: Hogy én mit szólnék?

Tamás: Meg lenne döbbenve, ugye?

Bill: Hát egy kicsit…

Anya: (*Felfelé mutat.)* Majd ő! Ő majd bosszút áll rajtuk!

Tamás: */fúj egy nagyot/* Húha! */az Anyához/* Tessék csak a bíróságra menni! Nyilvános tárgyalás, nyilvános megszégyenülés!

Bill: Úgy bizony! A Még ma megérdemli, ha így bánt magával!

Anya: Nem, nem… Igaza van a kisasszonynak…

/ének/

Ó, a megbocsátás emberi erény!

Ki az ütést állja, az ám a legény!

Bűn a büntetését mindig elnyeri,

ne ítélj te, hagyd meg a jogot Neki!

Tamás és Bill: */az anya énekével összhangban/*

Ne bántsd a gyengét!

Ne fend a pengét!

Mert egyszer elhagy, kis csalóm, a jószerencséd.

Kit kinevettél, a földről felkél,

és szörnyű bosszút áll minden kegyetlen percér'!

/Tamás és Bill táncolnak, miközben az Anya fel-felcsukló sírással kisiet. Tamás és Bill visszazuhannak a pamlagra./

Bill: Tamás! Csapkod a villám!

Tamás: Az a dolga!

Bill: Nagyon közel csapkod!

Tamás: Majd odébb ülünk!

Bill: És ha késő lesz odébb ülni?

/A fények elhalványodnak. A hotel bárpultja. Kerekes átnyújtja Juditnak az útlevelet, és amikor Judit érte nyúl, megcsókolja a kezét. Judit hagyja. A jelenet elsötétül./

Tamás: Késő?!

/Az ajtó kicsapódik, beviharzik Mária. Néhány pohárkával már ihatott./

Mária: Itt a Még ma! Itta még ma?!

Tamás: Te jó ég! A bikás!

Bill: */felugrik/* Engem hagyj ki!

Tamás: Bill!

Bill: Nem vagyok itt!

Mária: Hol az én kis uncimuncim? */kacag/*

Tamás: A barátom vagy.

Bill: A barátod vagyok, de nem hülye!

Mária: Na, mi lesz? Hol vannak a fehér ruhás fiúk? */kacag/*

Tamás: Hova mégy?!

Bill: Sehova! Csak kiugrok az ablakon.

Tamás: Jól van, Bill! Menekülj! De ígérd meg, hogy meglátogatsz a börtönben! És vigyázol Juditra!

/Bill visszafordul/

Mária: */énekel/*

A haja legyen barna,

a szeme legyen kék,

a termete száznyolcvan,

úgy összeillenénk!

Nem kérek lehetetlent,

hiszen ez átlagos!

A férfi mind száznyolcvan,

fiatal és csinos!

Bill: Ez aljas zsarolás!

Tamás: Igen, Bill, ez az.

Bill: Mit kell csinálnom?

Tamás: Te leszel a Még ma új munkatársa. Én eltűnők. Te feltartod a bikást, amíg nem jövök vissza.

/Mária besiet a szobába. Megáll. Csak Billt veszi észre. Megrökönyödve./

Mária: Jó napot! Maga az?!

Bill: Nem.

Mária: Ki nem?

Bill: Az nem.

Mária: Reméltem is. „A férfi mind száznyolcvan, fiatal és csinos!" */Tamáshoz/* Pá, kedvesem!

Tamás: Pá!

Mária: A maga bikája?

Tamás: Nem. Ő a Még ma… munkatársa.

Mária: Jó kis reklám! Nősülj, magyar! Hol az én partnerem?

/Tamás megböki Billt/

Bill: Az ön partnere azonnal itt lesz, csak át… jön az utcán, mert itt szemben lakik.

Tamás: */csicsereg/* Én búcsúzom is! Köszönöm a segítséget! Viszlát! Pá! */elsiet/*

Mária: Pá! Micsoda nagydarab perszóna! Az ilyeneknek is találnak valakit?

Bill: Igyekszünk.

Mária: Szegény jövendőbelije! Úgy érezheti magát utána, mint akin átment az úthenger! És az enyém?

Bill: Az öné?

Mária: Milyen?

Bill: */Megpróbál felvenni egy lazább stílust. Megcsókolja az ujja hegyét./* Ilyen!

Mária: */Ő is megcsókolja az ujja hegyét./* Ilyen?

Bill: Olyan!

Mária: Honnan tudja? Kipróbálta?

Bill: De kisasszony!

Mária: */kikacagja/* Milyen vörös lett! Elpirult! Egy férfi! Maga tetszik nekem! Maga kis bumfordi! Na, mondja, mit csinálna velem az ágyban?

Bill: */Menekül Mária elől/* Asszonyom, nyugodjon meg!

Mária: Én nyugodt vagyok, mert tudom, mit akarok. Maga nyugtalan!

Bill: A partnere mindjárt itt lesz!

Mária: Szóval? Nincs képzelőereje?

Bill: Foglaljon helyet! Megkínálhatom egy kávéval?

Mária: Én jó emberismerő vagyok. Maga nem olyan kis önzőcske hímecske, mint az átlag! Eltaláltam?

Bill: Milyen szép idő van odakint…

Mária: Megdolgozik a bérért! Minden cukorkának örül! Elpirult!

Bill: Mostanában szerencsére nem esik…

Mária: Na, jó, nem bántom. Magának lelke van. Ami nagyon szép. Én szeretem, ha valakinek lelke van. Előtte és utána. De mikor közben is a lelkét mutogatja, mert mást nem tud: kihajítom. Nincs igazam?

Bill: De! Biztos! Csak engem tessék békén hagyni!

/Tamás megérkezik, mint hódító dandy. Nyitja és csukja a külső ajtót./

Tamás: Á! Kezitcsókolom! Magácska!?

Mária: */felvillanyozódva/* Mária!

Tamás: Tamás! */kezet csókol/*

Mária: */Billhez/* Elmehet, kis bumfordi!

Tamás: Kis bumfordi! Elmehet!

Bill: */félre/* Kis bumfordi elmegy. */hangosan/* Viszontlátásra! */Kimegy az előtérbe./*

Tamás: Szóval maga az a bikás party?

Bill: */az előtérben/* Engem többet nem láttok!

/A vonalas telefon megcsörren. A bárpult megvilágosodik. Judit telefonál. Tamás önkéntelenül kifelé mozdul, de visszalép./

Tamás: Cseng a telefon.

Mária: Hadd csengjen! Majd felveszik!

Tamás: No persze!

/Udvariaskodnak. Mária rágyújt, Tamás tüzet ad./

Bill: Ez nem az én üzletem… És ha Judit?… *(Bill némi vacillálás után felkapja a kagylót.)* Halló…! Ez nem a Még ma!

Judit: Bill, te vagy?

Bill: Judit? Gyere gyorsan! Itt a bikás.

Judit: Nem érdekel kicsi Bill! Már semmi sem érdekel. Kérlek, mondd meg Tamásnak, hogy elmegyek.

/Kerekes a bárpulthoz lép, kezében kisebb bőrönd./

Bill: Micsoda? Hova?

Judit: New Yorkba. Vigyázz rá! Majd a repülőtérről még megpróbálom hívni. Szervusz!

/Leteszi a kagylót. A bárpult elsötétül./

Bill: Halló! Judit! Halló! */Leteszi a kagylót, tétovázik./* New Yorkba? De hiszen az Amerikában van!

Mária: */Körbejárja, megszemléli Tamást/* Szóval maga nősülni akar, kicsim?

Tamás: Valahogy úgy! Meguntam már a kalandokat. Gondoltam, elveszek egy jól menő üzletet…

Mária: Milyen őszinte! Tetszik!

Tamás: Ez nem jött be!

/Bill beóvakodik/

Bill: Bocsánat!

Mária: Ha nem látná, kis bumfordi, tárgyalunk!

Bill: Csak az úrral szeretnék néhány szót…

Mária: Én is éppen azt szeretnék!…

Bill: */súg/* Judit azt üzeni…

Tamás: Majd később! Nekünk most a legsürgősebb a hölggyel megegyezni.

Bill: De kérem…!

Tamás: Csináljon inkább egy kávét, kérem! Köszönjük!

Bill: Igen. Egy kávé rendel!

/Bill kisomfordál. Bemegy a konyhába./

Mária: Beszéljünk akkor nyíltan, kis bikucim!

Tamás: Nana!

Mária: Ha okos és ügyes, akkor nálam jó dolga lesz.

Tamás: Ne haragudjon, de én csak üzleti alapon vagyok hajlandó…

Mária: Na nézd már! De édi! Üzleti alapon! És mit ad el, picinyem?

Tamás: Az ifjúságomat!

Mária: Tucatáru!

Tamás: */feláll/* Kérem! Akkor talán ne is tárgyaljunk tovább!

Mária: Hogy ugrál! Milyen kanos! Tetszik! És mennyibe kerül az az ifjúság?

Tamás: Nagyon sokba! Nem hiszem, hogy maga azt készpénzben…!

Mária: Attól ne féljen! Tudja, mit hoznak a bikák? Persze nem akárkinek! Nekem a zsebemben van az egész megye. Ha valakinek bika kell, az csak a Bikás Máriától vehet, ha jót akar. Majd beletanulsz, kisfiam! Ha valaki mástól vásárol, akkor lehet egy visszautasíthatatlan ajánlatom! És a pancser egy reggel könnyen a bikája fejével ébredhet az ágyában. Az emberek így lassan megtanulják, hogy nekem vannak a legjobb bikáim, és nem érdemes mással próbálkozni. Aki pedig ellenáll, azt ledöföm!

/Lekapja a nyakában lógó hosszú selyemsálat, amelyen különböző pénznemek lenyomatai láthatók./

/Betétdal: spanyolos dallam, a Bikaviador. Mária ének közben felrántja Tamást, aki két kezével szarvat formálva, bikaként rohanja meg a nőt./

Mária: A bika, ha támad,
vigyázz, hogy a hátad
jól védve legyen.

/A bika elzúg./

Mindig legyél észnél,
a szemébe nézzél,
mert nincs kegyelem!

/A bika elzúg./

A kendőd lobogjon,
szíved ne dobogjon,
mert félni tilos.

/A bika elzúg./

Ha félelmed sejti,
már nem segít semmi,
csak sok papiros.

/Mária kiejt a kezéből egy halom papírpénzt. Tamás összekapkodja. Mária úgy tesz, mint aki leszúrja a bikát./

A végén legyőzöd,
ha dohánnyal győzöd,
előtted hever.
Csak ennyi az élet,
és nincsen kímélet.
Az nyer, aki mer.

Mária: Mennyi kell?

Tamás: Egymillió!

Mária: Egymillió? Csak?!

Tamás: Félreértett… Kétmilliót mondtam!

Mária: Kétmillió?! Csak?!

Tamás: Kétmillió előre és kétmillió utólag!

Mária: Oszt mire kell neked az a négymillió, kiscsibém?

Tamás: */kiesik a szerepéből/* Maga… maga ad nekem négymilliót, ha elveszem feleségül?

Mária: Ne mondd, hogy smucig vagyok! A nászéjszakán ötmillió lesz a paplan alatt. */Förtelmes kacagásban tör ki./* És te fogod onnan kivenni, ha mered! És ha a fegyvered mered!

Tamás: */dadog/* Ötmillió?

/Bill bejön a kávéval. Előtte kötény, tálcát egyensúlyoz./

Bill: Itt a kávé! */Tamáshoz/* Judit hívott.

Tamás: */Billhez/* Hagyj most! Ötmillió!

Mária: Hát mit gondolsz, kicsim? Mennyi pénzem van nekem? Rongyos ötmillió? Hallja ezt, kis bumfordi? Mennyit néznek itt ki belőlem? */Mórikál, énekelve/* "A bika, ha támad, vigyázz, hogy a hátad jól védve legyen…"

Bill: */Tamáshoz/* Judit üzeni…

Tamás: */legyint/* Öregem, ha ezt a nőt elveszem feleségül, lesz lakásunk, pénzünk, mindenünk! Ötmilliót ad rögtön!

Bill: Feleségül??? És Judit?

Tamás: Ne hülyéskedj! Elválunk falból, aztán összeházasodunk megint!

Mária: Nincs ebben a kutyaütő házban egy kis konyak?

Tamás: Biztos van! Ott kint a konyhakredencben felül biztosan őrizgetnek egy kis itókát! Ugye, tisztelt uram!

Bill: */kifelé indul/* Ugye! Az elmegy, ez nősül. Én pincér vagyok! Kizökkent a világ! Ó, kárhozat! Rendelve: két konyak!

/Bill eltűnik. Mária riszálva közeledik Tamáshoz./

Mária: Mikor lesz az esküvő, kis vőlegényem?

Tamás: Még el kell intéznünk egy-két apróságot…

Mária: Sebaj! Kivárjuk! Végül is nem kell mindenhez esküvő, ami jó!

Tamás: */menekül/* Én szeretnék tisztán lépni a házasság szent kötelékébe! Én otthon olyan nevelést kaptam, hogy esküvő előtt semmit, utána mindent!

Mária: Mindent?! Az mit jelent nálad? Mesélj!

/Judit áll egy fali telefonfülkénél.

Megszólal a telefon. Bill kijön a konyhából. Nem veszi fel a kagylót. Aztán egy hirtelen ötlettel átkapcsolja./

Bill: Csengjen neked!

/A szobai telefon kezd csörögni./

Tamás: Hehe! Itt is cseng. */Kifelé/* Kérem! Tisztelt úr! Telefon!

/telefoncsörgés/

Tamás: Felveszem… hátha valami sürgős… Tűz van, vagy ilyesmi. */Felveszi a kagylót. Játssza az idegent./* Halló!

Judit: Szervusz. Beszéltél Billel?

Tamás: Itt a Még ma társkereső szolgálat…

Judit: Na ne mondd! A hangomat azért megismered talán… Elmegyek. Azt hiszem, Tamás, így mind a kettőnknek jobb lesz…

Tamás: Bocsánat, nem értem. Miről van szó?

Mária: Biztos egy társkereső! Adja csak ide! Majd én beszélek vele!

/Mária megpróbál belehallgatni a beszélgetésbe. Tamás nem engedi./

Tamás: Nem! Majd én!

Mária: Férfi? Nő?

Judit: Ki van ott? Ja, persze, a bikás! Annál jobb. Legalább meghallgatsz…

Mária: Egy nő? Adja ki magát társkeresőnek! Húzzuk a csőbe! */nevet/*

/Bill behozza a konyakot. Tölt Máriának, Mária leül a pamlagra, iszik és figyeli Tamást./

Tamás: */játssza a társkeresőt/* Igen, hallgatom. Itt a Még ma!

Judit: Elrepülök az amerikaival.

Tamás: */nevet/* Érdekes ötlet, de jobban tenné, ha idejönne. Csinosabb fiút tudnánk ajánlani magának!

Mária: Az biztos!

Judit: Ez nem vicc. Itt vagyok a repülőtéren. Két óra múlva indul a gép.

Tamás: (*Kezd ideges lenni.)* Ahhoz, kedves kisasszony, útlevél is kell ám…

Mária: Külföldre akar menni? Jó parti!

Judit: Nálam van. Kerekes elvette a táskádból. Hidd el, mind a kettőnknek így lesz a legjobb.

Tamás: *(Igyekszik a pánikon uralkodni.)* Nem hiszem. Félek, hogy nagyon rosszul dönt, kisasszony, ha nem nálunk keres társat. Itt új lehetőségek nyílnak az ön számára is. Egyik ügyfelünk például */Máriára kacsint/* ötmilliót nyer rövidesen a Még ma jóvoltából. */a telefonkagylót befogva/* És egy gyönyörű asszonyt!

Mária: Kiscsibém!

Judit: Nagyszerű! Akkor még kevésbé lehet lelkiismeret furdalásom. Vedd csak el a Bikás Macát! Hozzád való! A váláshoz szükséges papírokat majd elküldöm.

Tamás: Kérem, ez csak személyes megbeszélés tárgyát képezheti.

Judit: Szervusz, Tamás. Billt ölelem.

Tamás: Egy pillanat! Ne tegye le a telefont! Ne adja fel a reményt!…

Judit: Szervusz, Tamás. Boldog voltam veled a mai napig…

Tamás: */fojtott hangon/* Judit, azonnal gyere ide! */hangosan/* Kisasszony, gondolja meg magát! */fojtottan/* Tudod, hogy csak magunkért csináltam, a lakásért…

Mária: Mit csináltál te? Kiért?

Bill: Tölthetek még egy kicsit?

Judit: Szervusz, szerelmem! Majd írok! */Leteszi a kagylót./*

Tamás: */őrjöng/* Judit! Ne tedd le!

/Ilona besiet az előtérbe, majd rögtön a szobába./

Ilona: Jó napot! Valaki! Jó napot!

Mária: Judit? Milyen Judit?

Ilona: Jó napot!

Mária: Miféle Juditról üvöltözöl te a mi megegyezésünk után, kisfiam?

Tamás: Hagyjon békén!

Ilona: Drágaságom! Te hogy nézel ki? */Leteszi a táskáját./*

Mária: Mi az, hogy hagyjalak?!

/Beleragad Tamás hajába, a paróka a kezében marad./

Úristen!

Ilona: Mit csinál? Kitépte a haját!

/Védőleg átkarolja Tamás nyakát, a bajusz leválik./

Tamás: Hagyjanak már! Bill! Utánamegyek! Ezt nem teheti meg! */kirohan/*

Ezt nem teheti meg!

Ilona: Édesem! */Rohan utána, a táskát ott hagyja./* Rossz címre küldtél! Miért? Miért?

Mária: (*Döbbenten.)* Csaló! Ezek csalók! Becsaptak! Engem! Nem igaz! Maga tudta! */Bill hátrál./* Maga benne van a bandában! */Megáll, leesik a tantusz./* Maguk nem is keresnek partnert!

Bill: Már hogyne…? Hogyne keresnénk!

Mária: MAGUK… maguk saját magukat ajánlgatják ötven rongyért…

Bill: Hogy tetszik gondolni?!

Mária: És aztán valahogy kibújnak a házasság alól. Eltaláltam?

Bill: *(Félre.)* Milyen kreatív!

Mária: És akkor…ez a pasas, az én kis vőlegényem és az a nő…!

Bill: Kérem, én talán tudnék Önnek egy nagyon jó partit ajánlani.

Mária: */vigyorog/* Aljas, csaló banda!

Bill: Most mit akar? Feljelenti őket?

Mária: Majd ha megbolondultam! Bikás Mária csak akkor érintkezik a rendőrséggel, ha zsaruval kefél. */Csend. A nő kacagni kezd./* Ügyesek! Tetszik! Maga kis bumfordi! (Ha a nevetés bejön Bill mórikálásától és Mária közeledő riszálásától, akkor némajátékban még rá lehet tenni egy lapáttal, mintha a színészek se tudnák a szöveget mondani a nevetéstől.) Magából… Magából ki se néztem volna… Hogy ilyen dörzsölt.

Bill: Igyekszik az ember… Manapság mindenki…

(Itt lehetőség van a „Mindenki csal…” kezdetű dal előadására. Bill és Mária produkciójában egészen más a hatás, mint Judit tragikus felvezetésében az I. felvonásban.)

Mária: Maga már az első pillanattól kezdve tetszik nekem.

Bill: Igazán? Örülök. Utoljára az anyámnak tetszettem egyéves koromig.

Mária: Tudja mit?

Bill: Nem! Nem tudom! És azt hiszem, nem is akarom tudni.

Mária: */Átkarolja Billt/* Én ötven rongyot se szeretek kidobni az ablakon. Maga jön velem az esküvőre, és aztán Kisbagosra!

Bill: Én?!… Kisbagosra? Soha!

Mária: Dehogynem, kispofám! Dehogynem! Eljön. Vagy megy a sittre a barátaival együtt. Névtelen levél is van a világon. Abban mindent le lehet írni. És mondd meg, apukám, olyan rossz parti vagyok én? Ötmillió kápé a paplan alatt, és */a*

fenekére üt/ itt is van még erő, izom, reggel, este eszem-iszom! Na?! Börtön vagy Kisbagos?

Bill: Érdekes kérdés!

Mária: Két évnél nem kaphatsz többet…

BILL: Kisbagos? Bikák?

MÁRIA: De börtön előtt a legényeim meglátogatnak a miskárolóval!

BILL: Miska… mivel?

Mária: *(Mutatja)* Miskárolóval, kisfiam! Olvass több Jókait!

Bill: Meg tetszett győzni!

Mária: Ezt megpecsételjük!

/Mindketten isznak, majd a nő Bill nyakába ugrik, és szájon csókolja. Dénes óvakodik be nagy csokor virággal./

Dénes: Jónapokat! Van itt…? Nincs itt. */Bemegy a szobába./* Bocsánat!

/Mária és Bill abbahagyják a csókolózást./

Mária: Mit néz úgy? A vőlegényem!

Dénes: Gratulálok!

MÁRIA: *(Billhez*) Jaj, drágám, hogy is hívnak?

BILL: Lefkovits. Lefkovits Elemér, kezitcsókolom.

Márai: Lefkovits?! Na, jó. Most már mindegy.

/Mária felkapja a táskáját, megy a fürdőszobába./

Mária: *(Dénesnek dúdolva, amikor elmegy előtte.)* „Mindenki csal, mért legyek én kivétel…” *(Billhez)* Kicsit rendbe hozom magam, drágám, aztán indulhatunk.

Bill: (*Félkómásan a csóktól*) Igen, drágám…

Dénes: Kérem szépen, én a társkeresőkkel szeretnék beszélni…

Bill: Beszéljen!

Dénes: Ön is itt… dolgozik?

Bill: Mindenben helyettesítem őket. Csókolózni kell, házasodni kell, börtön, paplan, bikák – jöhet!

Dénes: Kérem szépen, én egy hölgyet keresek…

Bill: */felszabadultabban/* Én nem leszek jó? Sötétben minden bika fekete.

Dénes: Bocsánat, de… Én egy bizonyos hölgyet keresek.

Bill: Én is azt kerestem, (*a fürdőszoba felé int*) és ezt találtam.

Dénes: Én egy Skorpiót keresek.

Bill: Na, még csak az kéne! Állatkereskedéssel nem foglalkozunk.

Dénes: A skorpió egy csillagkép. Annak a jegyében született a hölgy.

Bill: */kapcsol/* Ajjaj! A skorpiót ismerem. A hölgy az előbb itt volt, de elszaladt a vőlegénye után, aki a feleségéért ment ki a repülőtérre. Érti?

Dénes: Nem.

Bill: Nem baj. Én sem. De magának legalább nem kell lemenni emiatt Kisbagosra bikának.

Dénes: És tessék mondani, visszajön a hölgy?

Bill: Nem hiszem. Félóra múlva indul a gépe New Yorkba.

Dénes: De mért megy New Yorkba?

Bill: Hogy itt hagyja a férjét és férjhez menjen.

Dénes: A hölgynek volt férje?

Bill: Maga kiről beszél?

Dénes: Mért? Maga kiről?

Bill: Először maga mondja meg!

Dénes: Én a Skorpióról.

Bill: Akkor félreinformáltam. A Skorpiónak nincs férje. Akinek van férje, az megy New Yorkba férjhez. Ne álljon már ott, mint Mariban a Józsi! Pfuj! Ez már Kisbagos! Tegye a virágot a vázába.

/A telefon csörögni kezd. Judit mobillal./

Bill: Halló! Itt a Holnap se társkereső szolgálat! Egy napig se éljen velünk tovább! Társat keres? Ne hívjon minket!

Judit: */szomorkásan elneveti magát/* Bill! Mi ez a szöveg?

Bill: */üvölt/* Halló! Halló! Judit! Már New Yorkból beszélsz?

Judit: Dehogy! Ferihegyről!

Bill: Már azt hittem. Olyan rosszul hallottalak. Hát mégsem utazol?

Judit: Öt perc múlva beszállok a gépbe. Csak azért hívtalak, mert elfelejtettem Tamásnak megmondani: a tízezer dollárt a széfben megtalálja. Ő tudja hol.

Bill: Tamás kiment a repülőtérre! Kirohant! Kiszáguldott! Mindent itthagyott! Még a Bikás Máriát is - sajnos -, meg az ötmilliót, a Még mát… Judit! Gondold meg!

Judit: Nincs mit…

Bill: De van! Én tudom, hogy ti szeretitek egymást.

Judit: Tévedés volt.

Bill: Mindig is szerettétek, Judit, én tudom… Ha nem így lett volna, én már régen, réges-régen megmondtam volna neked, megmondtam volna…

Judit: Ugyan, Bill! Mit?

Bill: Ha én nem vagyok biztos benne, hogy ti szeretitek egymást, hogy ti egymáshoz valók vagytok minden veszekedéssel együtt…

Judit: Mennem kell, Bill, Kerekes integet!

Bill: Várj, Judit! Ne menj! Ne csináld ugyanazt, mint Tamás! Ne hagyd el pénzért azt, ami a legfontosabb. Idegen leszel az idegenek között. Idegen saját magadnak is!

/Megszakad a vonal./

Judit: Halló! Halló! Bill! Halló!

/Kikapcsolja a mobilt. Áll, néz maga elé./

Bill: Én szerettelek! Ha nem hiszek benne, hogy ti összetartoztok Tamással, elvettelek volna tőle, elragadtalak volna, és akkor nekem most nem kell Kisbagosra mennem, neked meg New Yorkba… Halló! Judit! Halló!

/Mária bejön./

Mária: Kivel kiabáltál, drágám?

Bill: */letörten/* New Yorkkal.

Mária: Ó! Csak nem ott van a maffiátok központja?

Bill: De! Al Capone a keresztapám.

Mária: */nevet/* Az nem lehet!

Bill: Miért?

Mária: Mert Al Capone én vagyok! Szervusz, picinyem! */Iszik, Billel együtt. Déneshez/* Magát is átverték?

Dénes: Hogyhogy átvertek?

Bill: De Mária, kérem!

Mária: Csinos a menyasszonya?

Dénes: Még nem tudom…

Mária: Mit nem tud, ember? Hogy csinos-e a menyasszonya?

Dénes: Nem. Hanem azt, hogy az a csinos nő a menyasszonyom-e.

Mária: Elárulok magának valamit.

Bill: Mária, kérem, mikor megyünk Kisbagosra?

Mária: Akit magának bemutattak, mint partnert, az a Még ma! És férje is van. Aki szintén Még ma. Na, ezt adja össze!

Dénes: Értem.

Mária: Dehogy érti. Maga azt hiszi hogy részeg vagyok. Ennyi konyaktól? Kedvesem, ha én részeg vagyok, akkor a bikák bebújnak a szénába és reszketve imádkoznak, hogy ne menjek be az istállóba, mert tudják, hogy agyonkefélem őket. De ilyen még nem fordult elő. A maga partnernője, az a Még ma tulajdonosa. A férje meg a másik. Kapizsgálja már?

Dénes: */Egy pillanatnyi merev gondolkodás után röhögésben tör ki./* Hogy én milyen hülye vagyok! Hát ezért egyezett bele olyan gyorsan, hogy gyereke legyen!

Mária: */A konyakosüvegre néz./* Mi az? Maga is ivott?

Dénes: Ahmed Józsika! Én meg ráerőszakoltam ötvenezer forintot!

Mária: Na, fiacskám, azt a pénzt maga már…

Bill: Mária! Nem vagyunk Kisbagoson!

Mária: Hogyhogy nem vagyunk? Ahol én vagyok, ott van Kisbagos. Ezt jegyezd meg, kiscsibém! És most menjünk.

Bill: Még nem lehet. Meg akarom várni Tamást.

Mária: Azt a csalót?

Bill: Nem a csalót. A barátomat. Most nem hagyhatom egyedül.

/Ilona besiet. Megáll, a könnyeit nyelve végignéz a társaságon./

Ilona: Engem megint becsaptak. Miért mindig…?

/Dénes kirántja a vázából a virágot./

Mária: Tudja, kisasszony, ha a bika megpillant egy tehenet, se nem lát, se nem hall, csak rohan neki, mint bornyú az anyjának.

Ilona: Ezért?

Mária: Ezért!

Dénes: Ilona, kérem! Ne haragudjon, hogy olyan kurtán-furcsán elrohantam… *Előrenyújtja a virágot./* Szeretném kiengesztelni…

Ilona: */félénken elmosolyodik/* Maga…

Dénes: Igen, én, aki nem Oroszlán, sajnos.

Mária: Né mán! Ennyit ittam?

Ilona: Nem baj. Már semmi baj. Köszönöm… Rák?

Dénes: Nem. Szűz…

Mária: Maga?!

/Ilona Dénes nyakába borul/

Ilona: Dénes!

Mária: */Billhez/* Na tessék! Most magyaráztam el neki, mit csinál a bika!

Bill: Ez olyan borulós nő. Nekem is borult már…

Mária: Majd beborítlak én téged, kiscsibém, csak megtudjam, hogy nem vagyok elég neked!

/Tölt magának, közben bejön Judit./

Mária: A bikákat kölcsönadom, de ez rád nem vonatkozik.

/Judit rémülten látja, hogy minden ügyfél jelen van. Bill nyakába borul./

Judit: Bill!

/Mária lefejti Bill nyakából Juditot./

Mária: Hé! Hé! Kinek beszélek, kis csalóm? Ez már ki van fizetve!

Judit: Bocsássanak meg!

Dénes: Nem mondom, szép dolog volt, kedves "Antónia"!

Ilona: Megérdemelnék, hogy a rendőrségre menjünk!

Mária: Csak a saját nevében beszéljen, kedvesem!

Judit: Mindenkinek vissza fogjuk fizetni a pénzt.

Mária: Az a minimum!

Bill: És Tamás? Nem találkoztatok?

Tamás hangja: */kívülről/* Bill! Elrepült! Elment! Bill! Ez borzalmas!

/Bill a pamlag mögé nyomja Juditot a többiek egyetértése mellett. Tamás berohan./

Tamás: Bill! Maguk itt?… */Kirántja a zsebéből a pénzt./* Tessék! Itt a pénzük! Menjenek, jelentsenek fel! Csináljanak, amit akarnak!

/Leveti magát a pamlagra. Judit mögötte föláll./

Bill! Elrepült! Elment vele! Mire kiértem, már csak a felszálló gépet láttam! Mintha a mellemet tépte volna ki! Hogy volt rá képes? Hogy tehette meg? Hát kiért csináltam én ezt? Magamért? Egy idegen emberrel, két órával ezelőtt megismerkedik, és még ma… Inkább buktunk volna le! Inkább vittek volna el a zsaruk. Mindent tönkretett, mindent összezúzott…! Nem! Én tettem tönkre mindent! Én találtam ki ezt az egész tébolyt! Még ma! Még ma! Pedig nem volt rossz gondolat! Maguk is tanúsíthatják. Végül is… Bedőltek! És még hányan jöttek volna?! Persze, aljasság volt. Naná! Hogyan kereshettem volna egy nap alatt ennyi pénzt másképp? … Most boldogok?

/Judit Tamás vállára teszi a kezét. Csend. Tamás óvatosan körülnéz és számba vesz mindenkit, hogy elhihesse, ki van a háta mögött. Aztán megragadja Judit kezét és a pamlaggal együtt hátradől./

Tamás: Judit!

/Betétdal/

Mária: Ne szalaszd el az alkalmat,

de jól ragadd meg!

Mind: Még ma!

Ilona: Ügyelj rá, hogy ne a levegőt markolásszad!

Mind: Még ma!

Dénes: A Rák, a Szűz, az Oroszlán

mind boldog lehet.

Mind: Még ma!

Bill: De vigyázz, mert a kék madár

csapdába csalhat!

Mind: Még ma!

/Tamás és Judit a szereplők mögött áll.

A "Szép is, ha valaki becsületes…", vagy a "Mindenki csal…" kezdetű dalok./

Judit: Ha nagy baj van, ne gondold azt, hogy

majd segít a

Mind: Még ma!

Tamás: Ha csodát eddig nem tettél,

nem fogsz csinálni

Mind: Még ma!

Dénes és Ilona: De még a csoda sem kizárt, ha teszel érte

Mind: Még ma!

Bill és Mária: Ám hogyha nincs siker, ne sírj!

Holnap is lesz egy

Mind: Még ma!

/Telefoncsörgés.

Tamás Juditra néz. Mindnyájan Tamásra./

Tamás: Csak kíváncsiságból… */Felkapja a telefont./* Halló!

Férfihang: Jó napot! Még ma? Olvastam a hirdetésüket, és nagyon hálás lennék… ha módjukban állna…

Judit: Tamás!

Férfihang: …és még ma este bemutatnának nekem egy csinos hölgyet… persze feleségnek valóra gondolok… ha úgy alakul.

Tamás: Értem, uram… de sajnos a számítógépünkből kifogytak a női ügyfelek, nagy volt a forgalom… csak férfiak vannak…

Férfihang: Férfiak? Hát… Éppenséggel arról is lehet szó…

/Az előbbi betétdal ismétlése./

VÉGE